

# KOMMUNISTISK POLITIK

Solidaritetsdemonstration ved Vissenbjerg på Fyn, 29. juni. Foto 3F



## SOLIDARITET MOD UNDERBETALING

**Nr. 15**

14. årg.

**2010**

30. juli

-

**20. august**

Støttepris 20 kr.

### TEMA: Krigsforberedelser i Latinamerika

- Narkokrige og bagmænd s. 2 • Lækager og krigstræthed s. 3 •
- Videnssamfundet var et fatamorgana s. 4 • Massefyringer i det offentlige s. 5 •
- EU kræver budgetdisciplin s. 6 • Granit og musene s. 7 •
- Tættere på sandheden i Afghanistan s. 8 • Krigsforberedelser i Latinamerika s. 9 •
- I tågernes dal s. 12 • Kvinder i Irak under imperialistisk belejring s. 14 •
- Den israelske besættelses politiske økonomi s. 17 •
- Jeltsin forfalske Katyn-'beviser' s. 18 • Tvangssterilisationer og eugenik s. 21 •
- Debat s. 22 • Støt Bradley Manning, whistleblower s. 24

# Narkokrige og bagmænd

## KOMMUNISTISK POLITIK

Det er påfaldende at ingen steder i verden produceres der mere narko og ingen steder blomstrer narkohandelen kraftigere end hvor det amerikanske militær er talstærkt tilstede sammen med en hel stribe mere eller mindre lyssky amerikanske operatører. Det er tilfældet i Afghanistan, hvor opiumsproduktionen har taget et voldsomt opsving efter Taliban-regimet blev fordrevet fra Kabul og den amerikanske marionetregering indsat. Det var tilfældet under den amerikanske krig i Indokina i 60erne og 70erne, og det været tilfældet hele tiden i Latinamerika. Colombia og Mexico, nære amerikanske allierede, hvor amerikansk militær og amerikanske specialstyrker opererer uhindret, er de største narkolande i Latin- og Mellemamerika. I Mexico foregår der i øjeblikket en brutal og blodig narkokrig efter colombiansk mønster. Siden 2006 er mere end 22.000 mennesker blevet dræbt i narkorelateret vold, som det kaldes, og mange tusinder er blevet såret og lemlæstet. Medierne rapporterer om stadige fund af massegrave med torturerede og mishandlede lig, der vidner om en grad af vold, der får sicilianske gangstere til nærmest at ligne søndagsskoleelever.

Det er også påfaldende, at skiftende amerikanske regeringer erklærer 'krig mod narko' uden at der sker den ringeste reduktion. Under Ronald Reagan blev 'krigen mod narko' afsløret som et dække for 80ernes brutale kontrarevolutionære bølge med dødspatroljer og militærkup i Latinamerika, og både Bush-administrationen og nu Obama har kastet benzin på bålet med mere end 1.4 milliarder dollars til at finansiere den såkaldte Plan Mérida – hvoraf hovedparten af denne 'hjælp' skal få til at udstyre det mexicanske specialpoliti, paramilitære enheder og den mexicanske hær. Både den mexicanske og colombianske hær er på højt niveau forbundet med disse landes berygtede narkokarteller.

Narkohandelen er en af de største globale forretninger. Det anlås at for Mexicos vedkommende er den af en størrelsesorden på hen ved en tredjedel af bruttonationalproduktet. Det er indlysende at sådanne gigantiske operationer ikke varetages af baggårdsamatører fra slummen.

Den canadiske professor Michel Chossudovsky understreger:

"Denne handel kan kun blomstre, hvis hovedaktørerne i

narkobranchen har 'politiske venner på højt niveau'. Da lovlige og ulovlige foretagender i stadig voksende omfang vikles ind i hinanden, bliver skillelinjen mellem 'forretningsfolk' og kriminelle uklare. Som følge heraf har forbindelserne mellem kriminelle, politikere og medlemmer af efterretningstjenesterne mærket de statslige strukturer og de statslige institutioners rolle, militæret indbefattet." (*Den globale økonomiske krise, Det 21. Århundredes Store Depression, Montreal, Global Research, pp. 195-196*).

Journalisten Tom Burghardt har samlet en række afsløringer, som viser, at det er de kapitalistiske eliter, som står bag den globale narkohandelen og den gigantiske hvidvaskning af narkopenge. Omfanget er næsten ubegribeligt: En flåde af fly på omkring 50 DC-9'er er angiveligt blevet købt alene med det formål at hvidvaske mexicanske narkopenge i store og 'respektable' amerikanske banker, ikke mindst Wachovia og Bank of America. Mellem 2003 og 2008 vekslede Wachovia 378.4 milliarder dollars for mexicansk valuta. Det er angiveligt den største krænkelse af den amerikanske lovgivning mod hvidvaskning nogensinde. Oplysningerne kommer fra det amerikanske justitsministerium, der vil droppe alle anklager mod banken, hvis den betaler en mindre bøde på 2 pct. af dens profitter.

FNs Kontor mod Narko og Kriminalitet (UNODOC) siger i dens årsrapport for 2010, at finansinstitutioner, især banker, i USA og Europa, er nøgleaktører i bestræbelserne på at skjule kilderne til de kriminelle formuer. De amerikanske efterretningstjenester spiller også en hovedrolle.

UNODOC anslår at profitterne fra narkobranchen årligt udgør ca. 600 milliarder dollars, og at hen imod 1.5 billioner dollars i narkopenge hvidvaskes gennem tilsyneladende lovlige foretagender.

Narkopenge er blevet en integreret del af den globale kapitalistiske økonomi. Den britiske avis The Observer konstaterer, at 'narkopenge for millioner af dollars holdt finanssystemet kørende på toppen af den globale krise'.

De amerikanske krige handler ikke bare om strategisk dominans eller kontrol med olie. De handler også om narkoprofitter.

Redaktionen 28. juli 2010

## KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

**APK** ARBEJDERPARTIET  
KOMMUNISTERNE

**Kommunistisk Politik**  
c/o Oktober Forlag  
Egilsgade 24, kld.  
2300 København S.  
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne  
Skibhusvej 100  
5000 Odense C  
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

**Ansvarshavende redaktør:**  
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/  
Netavisen:**  
www.kpnet.dk

**APK's hjemmeside:**  
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

**Abonnementspriser**

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

**Institutioner**

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

**Foreningen Oktober Forlag**

**Giro 1-663-4271**

Deadline næste nr. 13.08.10



## Afghanistan: Lækager og krigstræthed

Krigstrætheden plejer at melde sig, når 'ens egne' tropper får bank. Og de danske besættelsestropper i Afghanistan er under massivt pres fra den væbnede modstand, som står stadig stærkere. Der går ikke en dag, uden de danske besættere angribes, og der er stadig kortere mellem pressenotiserne om dræbte eller hårdt sårede danske soldater. De ikke-invaliderende skader rapporteres ikke.

Hvor svagt NATO-krigskoalitionen med Barack Obamas USA og hans nyindsatte øverstkommanderende i spidsen egentlig står, blev skåret ud i pap, da et stort anlagt propagandanummer med gennemførelsen af en international 'donorkonference' skulle afholdes i hovedstaden Kabul med deltagelse af krigsførende lande og andre, der velvilligt vil genopbygge det krigssmadrede land. Deltagerne blev beskudt og den topsikrede militærflughavn i Kabul angrebet med raketter, så fly med fine deltagere ikke kunne lande. Det berørte bl.a. den rejselestne danske udenrigsminister Lene Espersen, der strandede i Kasakhstan, fordi hendes fly ikke fik landingstilladelse.

Den amerikanske udenrigsminister, Hillary Clinton, FN's generalsekretær, Ban Ki-moon, og Natos generalsekretær, Anders Fogh Rasmussen, kom derimod på plads, uden at det kunne redde propagandanummeret, der skulle demonstrere krigscoalitionens kontrol med den afghanske udvikling og dens parathed til at lade krig supplere af genopbygning. Det kunne ikke overbevise nogen, selv ikke den vestlige presses propagandister.

Taliban erklærede i en udtalelse:

*"Selvom 1.200 amerikanske soldater er blevet indsat i området for at opretholde sikkerheden på konferencedagen, og selvom Kabul de sidste par dage konstant er blevet overvåget fra både luften og jorden, hvorved folk er blevet forhindret i at komme ind og ud af Kabul, er det lykkedes mujahedinerne at angribe Kabuls internationale lufthavn og forandret øjeblikke af fred og sikkerhed for de amerikanske invasorer til katastrofe og kaos og gjort konferencedeltagerne skræk-*

*slagne. Det har været en kraftig manifestation af mujahedinernes militære overhånd."*

Det er ingen overdrivelse.

Det er også krigstræthed på den tabende side, når hjemmesiden Wikileaks foreløbig har lagt godt 70.000 af mere end 90.000 hemmeligstemplede dokumenter fra Pentagon ud på nettet. Der er tale om rapporter fra den amerikanske hær fra seks års krig i Afghanistan. De afsluttes før Obamas tiltræden som præsident. Offentliggørelsen er sket i samarbejde med tre internationale aviser – New York Times, det britiske The Guardian og det tyske ugeblad Der Spiegel – der har gennemgået hele materialet på forhånd. Det må være noget af det nærmeste, man kan komme til en 'officiel lækage'.



Det Hvide Hus har fordømt offentliggørelsen med den begrundelse, at det kan betyde øget fare for besættelsestropperne, og Pentagon m.fl. har angiveligt indledt en intens klapjagt på lækagens bagmand eller bagmænd, *whistleblowerne*, der lader de hemmelige dokumenter offentliggøre for at afsløre sandheden om krigen.

Men Pentagon har også været ude med en udtalelse om, at nok var papirerne hemmelige, men de var ikke de mest tophemmelige, der findes. Så det er måske heller ikke hele sandheden eller de væsentligste sandheder om den folkeretsstridige, imperialistiske og kolonialistiske Afghanistan-krig, de afslører. De fortæller imidlertid, beretter de borgerlige medier, en anden historie om krigens virkelighed end den militært kontrollerede solstrålefortælling om fremgangsrig kamp mod terrorister og heltmodige ofre, som er blevet serveret gennem ni krigsår. Krigens virkelighed er langt mere brutal, antallet af civile ofre langt større end

indrømmet – hvad der gør afghanernes stadig mere massive opbakning til modstanden og vilje til at drive besættelsesmagterne ud så meget mere forståelig. Og en del af det imperialistiske bourgeoisie har indset, at krigen er tabt og må afsluttes på den ene eller anden måde.

Den danske regering og krigspartierne har de sidste par år fremstillet det, som om der var en massiv støtte i befolkningen til deres afghanske krig. Danskerne skulle være mere krigsbegejstrede end i andre koalitionslande. I folketinget ser der også ud til at være 100 pct. enighed om, at krigen skal fortsætte, selvom 'oppositionen' vil sætte en dato for tilbagetrækningen.

Det betyder, forklarer Mogens Lykkes toft, at den danske militære tilstedeværelse kan være "tre-fire år" endnu:

*"Man skal se det som en proces. Det kan sagtens tænkes, at der flere år frem vil være dansk militært personale, der hjælper med træning. Derfor kan man ikke sætte en bestemt dato for, hvornår den sidste uniform forlader Afghanistan,"* siger han.

Men et klart flertal af danskere vil ikke længere have krigen, heller ikke tre-fire eller fem år endnu. De vil have tropperne ud og krigen afsluttet. For første gang siden januar 2008 viser en Megafon-måling, at et flertal af danskerne har fået nok. 47 procent synes, at Danmark skal trække de 800 soldater hjem fra krigszonen, mens 42 procent ønsker, at de skal blive og besætte videre.

Krigens brutale virkelighed, der drypvis kommer frem på trods af militær censur og propagandistisk skønmaleri, udløser en overvældende krigstræthed. Det er på tide, at danskerne også lærer hele sandheden om Afghanistan-krigen at kende: at det er en ulovlig og kriminel krig, som udkæmpes for imperialisternes og monopolernes interesser, mod en blodig pris.

Det er på tide, at antikrigsbevægelsen genoplives og får tropperne ud og krigen afsluttet – NU!

# Videnssamfundet var et fatamorgana

*Siden krisen brød igennem i 2008 er der mistet næsten 67.000 arbejdspladser i dansk industri. Det har i første omgang ramte især metalarbejdere og ufaglærte, men når produktionen forsvinder ud af landets forsvinder også de såkaldte videnjob med*

Agco mejetærskerfabrik i Randers (Dronningborg maskinfabrik), og Wittenborg automater i Odense er blandt de industrivirksomheder, der er lukket her i sommeren 2010 for at flytte produktionen til udlandet.

I Randers har man bygget maskiner til landbruget siden 1894 og var stadig så gode til det, at en mejetærsker sidste år fik en pris af de tyske landbrugsjournalister. Fabrikken har været igennem adskillige genoplivninger siden slutningen af 80'erne, men de amerikanske ejere i Agco-koncernen besluttede til sidst endegyldigt at lukke de sidste 100 arbejdspladser og flytte produktionen til Italien. Her har Agco en fabrik, hvor mejetærskerne bygges fra grunden. I Randers beskæftigede man sig hovedsageligt med montage, mens mejetærskernes enkeltdele produceres af underleverandører. Koncernledelsen har vurderet, at den italienske model er den rigtige, og det koster nu produktionen i Randers livet. Skrev Børsen.

- I vore fremtidige strategier for vækst og produktudvikling er det vigtigt, at vi også udnytter de stordriftsfordele, effektivitetsfordele og den øgede konkurrencedygtighed, som en konsolidering af produktionen på den italienske fabrik vil give, forklarer Gary Coliar, administrerende direktør i Agco, til Børsen.

Wittenborg blev grundlagt i 1924, og lavede dengang verdens første salgsmaskine. Virksomheden er siden blev en af de større i branchen for kaffeautomater. Wittenborg gik i år 2000 sammen med den italienske virksomhed Necta og blev til N&W Global Vending. Og det er herfra at man har truffet

beslutningen om at flytte produktionen til Valbrembo i Italien, hvor virksomhedens udviklingsafdeling i forvejen er placeret.

De enslydende historier fra to meget forskellige virksomheder giver et billede af at krisen fremtvinger både en fusionsproces og en konsolideringsproces med hensyn til produktionen. Tendensen er at de internationale koncerner samler produktions- og udviklingsafdeling. Samme mønster genkendes inden for alle industribrancher.

## Hvad skal vi leve af?

En teknisk direktør fra NKT udtaler tørt til Jyllands-Posten:

*"Forskning og udvikling følger produktionen og til en vis grad markedet. Og på langt sigt kan man ikke forestille sig, at man har produktion ét sted og forskning og udvikling et andet."*

På landets større industriarbejdspladser har det været en indlysende sandhed, at uden produktion vil resten af økonomien kollapse. Ikke blot den tilknyttede hær af underleverandører til de store industrier, men også de mange, der arbejder i lokalsamfundet omkring produktionen og de uddannelser og videnskaber, der er tilknyttet den.

Mens arbejdere på gulvet foruroliget har spurgt til, hvad landet skulle leve af i fremtiden, når fabrikkerne drejer nøglen, er det nærmest den store ubekymrethed, der har kendetegnet dansk erhvervstop og den politiske elite.

Det nye mantra har været at storindustri var yt, og det handlede om at man skulle leve af såkaldte videnstunge arbejdspladser: IT og medicin osv. Så kunne ufaglærte og billige fabriksarbejdere i Kina, Indien og Østlandene tage sig af produktionen. Viden og ekspertise ville være et dansk monopol.

Det såkaldte videnssamfund ville ikke bare afløse industrialderen, men ville opløse klassesamfundet (i al fald i udviklede lande, som Danmark anser sig for at være). Det har været en af de foretrukne økonomiske teorier, der skulle forklare hvordan den "postindustrielle" samfundsøkonomi var skruet sammen. Asien havde hænderne, mens



Tærskværk

Vesten havde kapitalen og hjernerne.

Nærmest en win-win situation, syntes det det hjemlige borgerskab at mene.

Igennem næsten to årtier er det lykkedes at opretholde denne forestilling om videnssamfundet. Det fungerede ikke mindst, fordi der trods alt voksede mindre industri op, knyttet til byggeriet eller elektronikbranchen, som erstatning for de arbejdspladser der forsvandt i metal- og fødevarerindustrien.

I juni beregnede Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, at de sidste års økonomiske krise har kostet Danmark 67.000 arbejdspladser i industrien. Og fra fagforeningerne, der har kendt til mange kriser gennem årene, lyder det, at denne gang er krisen slået hurtigere igennem end tidligere, og en større andel af virksomhederne er direkte lukket - og produktionen er samtidig flyttet ud af landet.

Ellen Petersen forkvinde for industrigruppen i Randers fortæller til Weekendavisen:

*"Regeringens svar er at nedsætte dagpengeperioden og påstå, at hvis bare de ledige bliver pisket fra morgen til aften, skal de nok finde arbejde. Vores svar er, at vi skal være klogere end dem i Indien og Brasilien, Kina og Rusland, for ellers overhaler de os indenom. Så vi kan blive et u-land eller noget der ligner, og det er vi om 20 år, hvis vi ikke gør noget."*

*Hvad skal de unge mennesker gøre, der ikke ligger i top på karakterskalaen? Der er en kæmpe gruppe af unge mennesker som man ikke hører om, og det er dem, der før gik til industrien. Så vi har en kæmpe udfordring."*

En undersøgelse af langtidsledige i krisen i slutningen af 80'erne viser, at der især er vanskeligt for de ufaglærte, der mister arbejdet at komme tilbage i

beskæftigelse. Hver tredje var ledig i mere end 2 år. Det samme slår igennem i dag. Men nu vil de langtidsledige ryge på bistandshjælp – hvis de ellers er berettigede til det.

## Sværindustrien forsvundet – og dens videnjobs

Fra 70erne og frem har der været en tendens til, at især den meget arbejdskrafttunge sværindustri, som skibsværfter, har mistet opgaver i den globale konkurrence. Men både danske politikere og monopolvirksomheder har aktivt ført en politik, der har ført arbejdspladser ud af landet også selvom det hverken på lang eller kort sigt har kunnet betale sig.

Således opstår det mærkværdige forhold, at danske tog bliver produceret i Italien, mens de sidste rester af den danske togproduktion er i hænderne på et canadisk monopol.

Uanset samspillet af kapitalistiske årsager er sagen den, at sværindustrien er forsvundet, og nu viser det sig, at de såkaldte videnjobs, der er knyttet til industrien er fulgt med ud af landet!

Den bærende tese eliten har propageret for fremtidens danske økonomi: at udviklingsafdelingen kunne bevares på danske hænder, mens selve produktionen kunne placeres på den anden side af planeten, har vist sig at være forkert. Lodret forkert. Bundkikset!

De fleste vidensarbejdspladser er stadig knyttet tæt sammen med den egentlige produktion.

## Udlandsinvestering i viden

Men måske har tesen mest skulle tjene til beroligelse af offentligheden.

Siden 1990 er der forsvundet næsten 170.000 job i industrien. I samme periode har danske virksomheder satset på forskning og udvikling i udlandet, svarende til at hver fjerde forskningskrone nu lægges her.

Fra 2002 til 2008 var den gennemsnitlige vækst i forskning og udvikling arbejdspladser i Danmark 7,1 procent, mens forskning og udvikling i udlandet blev øget med 22 procent.

*”Det er en fejl, at vi hidtil ikke har forstået, at hvis vi vil beholde de viden-*

*tunge job i Danmark, skal det også være muligt at beholde produktionsjob i Danmark. Og vi har stort set ingen viden om, hvordan vi kan gøre det,”* siger DI’s forskningschef, Charlotte Rønhof til Jyllandsposten.

Hykleriet i Dansk Industri kender heller ingen grænser.

Borgerlige politikere havde kun hån til over for de økonomier som Kina og Albanien, der fulgte den socialistiske vej i efterkrigstiden og satsede på at opbygge selvstændige industrier, selvom de i første omgang ikke havde et niveau på forkant med tiden.

Men det er også i kapitalistisk økonomi en grundregel, at der skal satses på opbygningen og fortsat udvikling af den nationale industriproduktion hvis et land vil bevare muligheden for selv at bestemme over sin egen fremtid.

Men det er ikke det, hverken Dansk Industris fata morganaer eller hykleriske selvkritik handler om. For en sådan politik måtte nødvendigvis bryde med det nyliberale EU og gå en helt anden vej end den danske regering og de danske og internationale monopoler. *fsk*

## Massefyringer i det offentlige

I andet kvartal af 2010 blev 3563 personer varslet med en fyreseddel ifølge statistikmaskinen på arbejdsmarkedsstyrelsens hjemmeside jobindsats.dk, hvilket er en stigning i forhold til første kvartal hvor ”kun” 2954 fik besked om at pakke sammen.

Denne statistik over varslede fyringer omhandler udelukkende egentlige fyringsrunder på lidt større danske arbejdspladser. I perioder med økonomisk fremgang svinger kvartalstallene i denne opgørelse omkring 2000, mens da krisen slog igennem fløj den et enkelt kvartal over 11.000.

På baggrund af statistikken har Arbejderbevægelsens Erhvervsråd konkluderet, at man kan begynde at se at krisen har bredt sig og har bidt sig fast i de offentlige arbejdspladser. Fyringsrunderne i det offentlige er så voldsomme, at det tegner sig for halvdelen af varslingerne fra april til juni.

Der har været en stigende tendens i antallet af varslede fyringer de sidste 3-4 måneder. Fra 1. kvartal 2010 til 2.

kvartal 2010 er antallet af fyringer steget med ca. 1.000. Skriver AE-rådet.

De store fyringer på industriarbejdspladserne har været der, og dykker man ned i de nye tal, ses det også, at det specielt er inden for den offentlige sektor, at fyringerne er taget til. Tendensen i det seneste år har været, at en stadig større andel af fyringerne sker inden for den offentlige sektor.

De flere fyringer i den offentlige sektor er også begyndt at vise sig i andre tal. Mens arbejdsløsheden for langt de fleste a-kasser i det sidste halve år har været stagnerende, er arbejdsløsheden inden for a-kasser, som traditionelt er knyttet til den offentlige sektor, begyndt at stige.

Samlet er der fra juni 2009 til maj 2010 blevet ca. 2200 flere arbejdsløse i a-kasserne inden for sundhed, pleje, børnepasning og undervisning. FOA, BUPL, Danske Sundhedsorganisationer, Lærere og Socialpædagoger. Det er især gået ud over FOA, hvor der er kommet ca. 1100 flere arbejdsløse.

*-De fyringer, vi ser lige nu, er kun begyndelsen. For når regeringens spareplaner først for alvor slår igennem i de næste år, vil antallet af fyringer i det offentlige uundgåeligt stige voldsomt til et niveau, man uden overdrivelse kan kalde for masseafskedigelser,* udtaler Dennis Kristensen fra FOA.

Indenrigs- og sundhedsminister Bertel Haarder (V) nægter at anerkende fyringerne. Til Politikken påstår han der helt sikkert bliver flere ansat end der bliver afskediget, for kommunerne må bruge de samme penge og sygehusene flere.

Det er der dog ikke tillid til fra Dansk Sygeplejeråd:

*- Som budgetterne ser ud nu, er det utænkeligt, at der ikke bliver fyret mange flere sygeplejersker i de næste år. For de få ekstra midler, der er afsat på sundhedsområdet, bliver slugt af udgifterne til medicin, udstyr og stigende udgifter til speciallæger,* siger sygeplejerskernes næstformand Dorthe Steenberg til Politiken.

## EU: Fransk-tysk forslag om politiske sanktioner

*Lande, der bryder budget-reglerne, skal udelukkes eller neutraliseres ved afstemninger og i overvejelser, hedder det i fælles brev til EU-præsidenten*

Frankrig og Tyskland har fremsat et forslag, der vil muliggøre større politiske sanktioner ved gentagne brud på EU's budgetregler – uden behov for ændringer af EU-traktaten.

I et fælles brev den 21. juli til EU-præsident Herman Van Rompuy opfordrer de to lande også medlemsstaterne til at vedtage nationale love for at sikre budgetansvar. Forslaget afviser tilsyneladende EU-Kommissionens nylige idé om, at økonomiske sanktioner skal udvides til at omfatte alle dele af EU's budget – herunder landbrugsstøtten.

Tidligere på året præsenterede den tyske økonomiminister, Wolfgang Schäuble, EU's økonomi- og finansministre for



*Frankrig og Tysklands økonomiministre Christine Lagarde og Wolfgang Schäuble. Foto: Rådet*

idéen om, at regeringer, som gentagne gange bryder EU's budgetregler, skal fratages deres stemmeret i ministerrådets møder i Bruxelles. Det har regeringerne i Paris og andre steder i EU vendt sig imod, da de mener, det vil kræve problematiske traktatændringer. Ingen har ændret holdning, men det nye forslag er ment som en midlertidig løsning.

”På kort sigt kan et ikke-bindende politisk alternativ tage form af en politisk

aftale, der ville gøre det muligt for eurolande enten udelukke en medlemsstat, der bryder budget-reglerne ... fra at deltage i særlige afstemninger eller endog særlige overvejelser, eller at foretage en politisk forpligtelse til at neutralisere virkningen af det pågældende medlems stemme”, skriver økonomiministrene i Tyskland og Frankrig, Wolfgang Schäuble og Christine Lagarde, til EU-præsidenten.

*Folkebevægelsen mod EU*

## FOA: Brug for tryghedsaftale

Mens antallet af varslede fyringer i den private sektor har været faldende – med en let stigning på det seneste – så er antallet af varslede fyringer i den offentlige sektor nu nærmest eksploderet. Det bekymrer FOA, der ønsker større fokus på tryghed i den offentlige sektor.

”Den økonomiske krise ramte de privatansatte hårdt, men mange virksomheder lagde sig i selen for at hjælpe fyrede ansatte på vej,” siger Dennis Kristensen, formand for FOA.

”Nu står de offentligt ansatte for tur. Ikke direkte på grund af den økonomiske krise, men derimod som følge af regeringens økonomiske kvælertag på kommuner og regioner. Vi har i år set en lang række prikkerunder på de hospitaler, som har præsteret en fantastisk produktivitetsudvikling, og vi har set, at mere end halvdelen af kommunerne har genåbnet budgetterne for i år for at gennemføre panik-besparelser. Ikke fordi der ikke er ”kunder” nok,

men alene fordi kassen er tom.”

I de sidste 12 måneder er antallet af ledige i de største a-kasser for offentligt ansatte steget med knap 2.200.

”Den udvikling betyder, at mens kurven for varslede fyringer i den private sektor så småt bevæger sig ned, så raser den tilsvarende kurve for de offentligt ansatte i vejret. Og den udvikling vil blive forstærket i de kommende år, når regeringens Genopretningspakke føres ud i livet. Nulvæksten vil nemlig tvinge især kommunerne til at gennemføre omfattende besparelser. I dag forventer 70 % af borgmestrene at skulle gennemføre ekstraordinære besparelser næste år som følge af nulvæksten.

I denne situation mangler jeg ekstraordinære initiativer fra de offentlige arbejdsgivers side, når de varsler massefyringer. Det er småt med initiativer, der følger fyrede offentligt ansatte på

vej. De offentlige institutioner er nogle af Danmarks største arbejdsgivere, og det vil i mine øjne være helt naturligt, at også offentlige arbejdsgivere bekymrer sig om de ansatte, som får uddelt fyresedler.

Derfor bør de offentligt ansatte i mine øjne placere et krav om en tryghedsaftale helt centralt på forhandlingsbordet, når de kommende overenskomstforhandlinger indledes i efteråret.

Vi får ofte at vide, at den offentlige sektor kan lære af det private erhvervsliv. Her er et område, hvor de offentlige arbejdsgivere virkelig har gode forbedringsmuligheder,” siger Dennis Kristensen, der peger på, at en tryghedsaftale kan indeholde mange forskellige værktøjer spændende fra forlængede opsigelsesvarsler over efteruddannelse og kompetenceudvikling til egentlige fratrædelsesgodtgørelser.

## Ungarsk nej til EU-sparekrav

Ved valget i april fik Ungarn en borgerlig populistisk regering, der lovede en ny kurs ud af krisen for den nedskæringstrætte befolkning.

Ungarn har haft store økonomiske problemer og havde i 2006 et underskud på de offentlige finanser svarende til 9,3 pct. af bruttonationalproduktet (mere end tre gange så meget, som euro-reglerne tillader). I 2008 vedtog EU og Den internationale valutafond, IMF, en lånepakke på 20 milliarder euro. Ungarn har allerede modtaget lidt over halvdelen af beløbet.

Efter flere års voldsomme nedskæringer er den ungarske regerings plan, at besparelser, som får underskuddet ned på 3,8 pct. af BNP, er nok i år. Men det mener EU og IMF ikke, hvorfor de midt i juli gik fra forhandlinger om rester af lånepakken. Kravet fra IMF er bl.a. yderligere privatiseringer.

”En korrektion af det uforholdsmæssigt store underskud til næste år kræver svære beslutninger, især på udgifterne”, sagde EU’s økonomikommissær, Olli Rehn, ifølge EUObserver.com og krævede flere nedskæringer.

”Ungarn har gennemlevet et program af økonomiske stramninger igennem de seneste fem år, som vi har arvet fra den tidligere regering. Og vi har tænkt os at bevæge os væk fra de uheldige konsekvenser, som det har haft. Vi har derfor fortalt vores forhandlingspartnere, at yderligere stramninger er udelukket”, har den ungarske økonomiminister, Gyorgy Matolcsy, udtalt til lokale medier.

I nabolandet Rumænien, måtte man tidligere på året bøje sig for krav om yderligere nedskæringer for at modtage et lovet lån fra IMF.



Ungarns parlament

## Granit og musene

- *Den danske sprog er en vanskelig ting*, siger mange danskere, når nydanskere drilles.

Der er noget om snakken: Mod-sætningerne er ikke altid logiske. Det passer på ro contra uro; men krudt er ikke det modsatte af ukrudt. Noder og unoder har heller ingen sammenhæng. En kvindelig tjenestemand har intet at gøre med en tjenestepige. Et trin op er heller ikke det samme som et oprin. At være lunefuld må ikke forstås som fuld af lune. At være kørt over er ikke det samme som at være overkørt. Det modsatte af ens overmand er ikke ens undermand. Når man siger, at en person er intetsigende, betyder det ikke, at personen intet siger – måske tværtimod ☺

Op til sidste EU-valg spurgte en indvandrer mig:

- *Er du modstander eller forstander af EU?* Spørgeren forstod ikke, at alle omkringstående brød i latter.

Det er ikke altid let at være af anden etnisk herkomst i Danmark. Det understreger følgende lille historie:

9-årige Yusuf kom en dag hjem fra skole og klagede sin nød til sin mor:

- *De driller mig i skolen. De kalder mig hele tiden for ”perker”, selvom jeg er tyrker.*

- *Det skelner danskerne ikke mellem. For dem er alle fremmede ”perkere”, svarede hans mor.*

Og så fortalte hun en historie:

I min morfars familie havde de en gang en kat, der hed *Granit*. Familien var stolt af husdyret, da den holdt huset fri for mus. Det vil sige bortset fra en musemor og hendes 4 unger. Musemor var simpelthen en tand for snedig. Den havde læst *Granits* færden, så forrådet blev hentet hjem i hulen, når katten spillede på andre borde.

Ungerne voksede sig imidlertid store og fik mod på livet. Hulen blev for trang, og livet udenfor blev for spændende. Det hændte, at de udfor-

skede omegnen, når moderen var optaget. Musemor kom derfor på overarbejde, når ungerne skulle indfanges. Det var derfor også kun et spørgsmål om tid, inden *Granit* fik færden af de strejfende unger.

Heldigvis var musemor samme dag på togt efter den løbske unge, som dermed ikke var overladt til sig selv og manglende livserfaring og evner.

Det lykkedes musemor at søge tilflugt i lille aflukke, hvor kattens kløer ikke kunne nå dem. Det var imidlertid en blindgyde, så musemor og ungen måtte acceptere tilfangetagelsen, mens *Granit* savlende vogtede udenfor.

Efter en rum tid måtte musemor opbyde al sin opfindsomhed og evne. Med største stemmestyrke lød det: - *Vov vov!*

*Granit* blev så forskrækket, at den fór ud af huset. Musemor kunne benytte lejligheden til at liste hjem med

sin unge, som havde lært en vigtig lektie.

Yusuf syntes det da var en meget morsom historie; men hvad havde det med hans problemer at gøre?

- *Masser. Det er da en fordel at være 2-sproget.*

Forbliver vi i det billede, så bliver det kommende internationale antiimperialistiske og antifascistiske ungdomstræf en ubetinget succes, da mangeartede sprog repræsenterer endnu flere lande, der deltager på lejren. Den afholdes i år i Tyrkiet i perioden 3.-12.august. Man kan stadig nå tilmelding til den danske gruppe: [dku@dku99.dk](mailto:dku@dku99.dk).

Selve lejren koster blot 100 euro, som nogenlunde svarer til 750 danske kroner.

Og det kan være man støder på Yusuf eller hans mor!

Reno



# Tættere på sandheden i Afghanistan

*I søndags offentliggjorde hjemmesiden Wikileaks mere end tre fjerdedele af 91.000 rapporter, som var "sivet" fra Pentagon. Om end rapporterne langt fra når rundt om hele sandheden, så bidrager de alligevel dels til at korrigere den almene opfattelse af krigen og dels til at understrege krigspropagandaen som løgn*

De danske soldater har snart været i Afghanistan i et årti. For ni år siden startede NATO sit besættelsesengagement. Krigen blev ud fra forskellige erklærede politiske formål til fulde støttet af den etablerede presse i Vesten. I dag er fernissen skrabet grundigt ned. Det store britiske dagblad *The Guardian* karakteriserer nu krigen som "mislykket".

Betegnelsen falder i forbindelse med, at omkring 91.000 dokumenter er lækket fra USA's forsvarsministerium i Pentagon. *The Guardian* skriver, at feltrapporterne, som dækker perioden januar 2004 til december 2009, tegner et "altødelæggende portræt af den mislykkede krig i Afghanistan".

Det er hjemmesiden Wikileaks, der med en kraftig fordømmelse fra den amerikanske regering har fremlagt rapporterne.

De vestlige medier vælger at tage udgangspunkt i de erklærede politiske formål, når de bedømmer succeskriteriet. Formålene var formuleret således:

- sikre demokrati i Afghanistan og dermed afskaffelsen af Talebanstyret
- afværge terrortruslen ved nedkæmpelsen af Al Qaeda
- bekæmpelse af narkoproduktion
- sikre ligeværdige forhold for de afghanske kvinder

Selv Vesten kommer ikke uden om, at krigen på deres eget bedømmelsesafsæt må betegnes som mislykket.

Landet er dybt korrumpet. De store



summer af dollars, som gennem årene er givet som tilskud, er for hovedparten røget i lommerne på korrupte politikere, embedsmænd, handelsfolk og narkobaroner. Procentdelen, som de afghanske myndigheder selv råder over, er netop forhøjet fra omkring 30 til 50 pct. Valgene er alene på grund af besættelsesstyrkernes tilstedeværelse udemokratiske, hvortil man skal tillægge udbredt stemmesvindel. Det sidst afholdte valg blev i virkeligheden kun "godkendt" (læs: accepteret af besættelsesmagterne), fordi modstandsbevægelsen under valghandlingen med aktioner understregede og beviste sin styrke, hvilket ikke skulle gentages. Den afghanske regering og parlamentet har i øvrigt forsøgt at imødekomme talebanerne – for at dæmme op for modstanden – ved at indføre strenge kvindeundertrykkende love.

"Terrortruslen" er bestemt ikke formindsket. Hvordan skulle den blive det, når den ved krigens start måtte antages at være lig 0? Krigens ødelæggelser, voldsom forøget fattigdom og mord på masser af civile afghanere har udelukkende forøget muligheden af, at modstandskampen ville blive udbredt til krigsherrernes hjemlande.

Narkoproduktionen er vokset betydeligt. Valmuemarkerne blomstrer som aldrig før.

De ikke-udtalte politiske hensigter er en lige så stor fiasko, efterhånden som det militære nederlag nærmer sig: Det er ikke lykkedes at sikre imperialistisk kontrol over hverken naturrigdomme eller terræn til brug for olierør eller

militærstrategiske interesser.

Danskernes opbakning til krigen er naturligt nok ved at smuldre. I slutningen af sidste uge blev en meningsmåling offentliggjort, der viste et flertal imod krigen. Om få måneder skal Folketinget tage stilling til, hvor længe de danske soldater skal bevare deres ophold i Helmand-provinsen. De lækkede rapporter er bestemt ikke vand på de USA-tro politikeres mølle.

## Lækagerne

På trods af den omfattende mængde lækkede rapporter kan det med sikkerhed slås fast, at hele sandheden ikke er afdækket. Tværtimod. Der er tilbageholdt mindst 15.000 rapporter af det materiale, som er blevet lækket, men omvendt vides det ikke, hvor mange rapporter der ligger tilbage i Pentagon. De 15.000 rapporter holdes tilbage blandt andet af "hensyn til den sikkerhedsmæssige situation i Afghanistan". Det er desuden tydeligt, at rapporterne har været gennem en proces, der indeholder syge bortforklaringer. Således anvendes frygten for selvmordsbombere som undskyldning for drab på ubevæbnede civile.

Dokumenterne afslører, at antallet af civile tab er større end det offentliggjorte. Således har hundredvis af civile mistet livet i mindst 144 hændelser, hvoraf nogle er flyangreb, men mange skyldes skud mod chauffører og motorcyklister, som formodedes var selvmordsbombere. De uofficielle civile tab er opgjort til mindst 195 døde og 174 sårede. I dokumenterne understreger militæranalytikere dog, at disse tal må betragtes som stærkt underdrevne.

Modstandsbevægelsens faktiske styrke er et andet område, der er holdt tilbage for offentligheden. Rapporterne afdækker, at den er langt stærkere. Talebanangreb er steget markant – ikke mindst ved brug af koordinerede vejsidebomber. Taleban er også kommet i besiddelse af sø til luft-missiler.

I forsøget på at dæmme op for modstandskampen benytter USA en top-hemmelig specialenhed, der som eneste opgave har at jage Talebanledere med henblik på at fange eller dræbe dem uden rettergang.



## Venezuelas Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (PCMLV) Imperialismen forbereder krig i lyset af kapitalismens almene krise

*Den internationale  
Konference af Marxistisk-  
Leninistiske Partier og  
Organisationer – IKMLPO  
– udgiver regelmæssigt  
tidsskriftet 'Enhed & kamp'  
på engelsk, spansk og  
fransk. De deltagende  
partier behandler i deres  
bidrag revolutionens  
problemer i deres lande, og  
i særlige temanumre  
globale problemstillinger.  
Den følgende artikel fra  
Centralkomiteen i  
Venezuelas Marxistisk-  
Leninistiske Kommunistiske  
Parti – PCMLV – er oversat  
fra det seneste nummer af  
Unity & Struggle, maj 2010*

Imperialismens militære offensiv, som begyndte med invasionerne af Afghanistan og Irak, er nu foregået i ti år og fortsætter. I den seneste tid er der kun sket ændringer i aktionsmåden, som tilpasses den ny operationsplan, som er udarbejdet af Obama-administrationen. Han fortsætter med at gøre forberedelserne til store aktioner klar, især i Sydamerika, for at styrke den politiske og strategiske kontrol over denne region, som udgør et strategisk element i den amerikanske politik for dominans.

### Latinamerika og krisens nye fase

De amerikanske regeringer har betragtet Latinamerika som deres 'bagård' og i tidligere omfordelingskrige om de globale ressourcer er det lykkedes dem at bevare denne region uden større konflikter. Grundlæggende har de været stillet over for oprør, som har forsøgt at befri sig fra amerikansk styre; nu skærpes modsætningerne på grund af den store folkelige mobilisering og de demokratiske processer, der vinder frem i

regionen.

Imperialismens politiske ledelse vjerer fare og har besluttet at styrke sin militære tilstedeværelse på kontinentet som en måde til at konsolidere sit herredømme over for disse processer og over for de andre imperialistmagter, som er begyndt at udvide deres tilstedeværelse i området.

Det er modsætninger, som er karakteristiske for kapitalismens imperialistiske fase, som blandt andet omfatter kampen for opdeling af verden mellem stormagter og store selskaber. De varsler om tider med direkte konfrontation og sociale rystelser, som er større end hvad vi hidtil har oplevet.

Denne region rummer planetens vigtigste reservoir af ferskvand og biodiversitet; det har de mest mangfoldige mineraler; dens geografi er blevet studeret til bunds af imperialistmagterne. Den udgør et vigtigt marked, som har været underlagt amerikansk kontrol i mere end et århundrede. Dens herskende borgerskaber identificerer sig automatisk med og er underlagt imperialistiske planer. Den udgør den grundlæggende transitroute til vands og i luften mellem Atlanterhavet og Stillehavet. Den har områder, der er under total kontrol af reaktionens militærstyrker med ressourcer som olie, gas og elektrisk energi, som er vitale for at etablere strategiske baser.

Det er således klart at vi bevæger os ind i en fase med åben kamp om at kontrollere disse ressourcer, hvad der indebærer, at folkenes kamp for deres frigørelse vil blive skarpere sammen med den indbyrdes kamp mellem imperialistmagterne.

### Det colombianske bourgeoisis rolle

Fra et politisk synspunkt er det colombianske bourgeoisie USA's sikreste allierede i Latinamerika. På trods af oprøret i landet, som er det ældste og det stærkeste på kontinentet,



er det lykkedes imperialismen at sikre sig absolut kontrol over hele områder i kraft af den kombinerede brug af beskidte krige, efterretningsoperationer og folkedrab, som har udslettet hele samfund for at etablere deres økonomiske og politiske projekter ved hjælp af paramilitære kræfter. De har således opnået en gigantiske økonomiske tilgange, især baseret på fremstillingen af og handelen med ulovlige stoffer og deres tilraning af de naturgivne rigdomme i regionen.

Som front for dette har de benyttet selskaber som United Fruit, Chiquita, Nestlé og Coca Cola, der har udgjort en base for repression mod arbejderklassen og spydspidsen i eksperimenter med teknikker til repressiv kontrol med befolkningen gennem forfølgelse af arbejder- og bondeledere og folkelige førere og gennem undertrykkelse af alle udtryk for oprørskhed.

Dette har ført til ekstremer som mord og tortur, begået af den colombianske hær og paramilitære efter anvisninger fra den amerikanske ambassade og transnationale selskaber. På denne måde er Colombia blevet omdannet til et centrum for eksperimenter med



Uribe og Obama

undertrykkelsesteknikker til social kontrol, som man nu planlægger at reproducere i stor stil over hele kontinentet for at undertvinge de revolutionære og progressive kræfter.

Dertil får de støtte fra Peru, Panama og Mexico, hvor man klart ser undertrykkelsen, de paramilitæres virksomhed og forfølgelsen af progressive kræfter, som gemmer sig bag udhængsskiltet kampen mod narkohandelen, sådan som det er tilfældet med den plan, der følges i Colombia. Det har ikke formindsket narkoproblemerne; men snarere forøget dem. Det har til gengæld klart været en retfærdiggørelse for den mest grusomme og folkemorderiske undertrykkelse af den folkelige bevægelse.

Alle disse elementer forklarer grunden til placeringen af de syv amerikanske militærbaser på colombiansk territorium. De vil føre til konsolideringen af dette land som en politisk og militær platform for at stoppe de demokratiske processer, der er på vej i regionen, og til at forberede aggression mod

de revolutionære folk og kræfter, som opnår fremskridt med hensyn til at opbygge reelle referencepunkter, som er villige til at overvinde de borgerlige rammers begrænsninger. Så denne kolossale militære tilstedeværelse har til formål direkte at undertrykke de folkelige og revolutionære organisationer.

Når disse forkaster de reformistiske projekter, vil de fremkomme med løsninger på vore samfunds strukturelle problemer ved hjælp af virkelig revolutionære foranstaltninger. Derfor vil imperialismen klart for at fortsætte sin planlagte dominans forsøge at neutralisere instrumenter som folkelig opstand, afskaffelsen af privateje af produktionsmidlerne, arbejder- og bondekontrol med produktionen, bevæbning af folket, og regering gennem arbejder-, bonde- og soldater-råd.

Den fornyede aktivering af imperialismens militære forberedelser viser sig i genaktiveringen af den amerikanske Fourth Fleet, skabelsen af syv nye baser

i Colombia, og de øgede direkte aktioner i kampen mod opstanden, også på det operationelle niveau, konsoliderer Colombias og i særdeleshed Uribe-regeringens rolle som imperialismens lakajer. Den er centrum for denne politik for underkastelse under imperialismens planer, som står i direkte modsætning til den store politisering og demokratiske mobilisering, og med den progressive og antiimperialistiske kurs, som flertallet i Venezuela, Ecuador, Bolivia og Nicaragua er slået ind på.

Den ledsages også af en stærkt agitatorisk retorik, som også begynder at kunne anes i de positioner, som regeringerne i Uruguay, Paraguay, Guatemala, Chile og El Salvador indtager, og står i kontrast til det brasilianske borgerskabs og det argentinske borgerskabs hegemontiske aspirationer. Samtidig gør svækkelsen af den reaktionære ledelse og dens sociale basis i Mexico, Peru og Costa Rica netop bedst til at udføre imperialismens politik i regionen.

Det er kapitalismens højeste fase,

## Akut fare for USA-støttet colombiansk angreb på Venezuela

*De amerikansk-colombianske forberedelser til krig i Latinamerika tog et nyt ildevarslende skridt, da Colombia angreb Venezuela for at huse terrorister.*

Den 22. juli afbrød Venezuelas præsident Hugo Chavez de diplomatiske forbindelser med nabolandet Colombia og udviste dets ambassadør, efter at Colombia på et møde i Organisationen af Amerikanske Stater beskyldte Venezuela for at give ly for terrorister og terroristtræningslejre.

Den afgående Uribe-regering præsenterede nogle dokumenter og videoer som 'beviser' – men præsentationen lignede mest af alt den daværende amerikanske udenrigsminister Colin Powells berygtede tale i FN op til den ulovlige aggression mod Irak.

En angrebskrig mod Venezuela kan komme når som helst, også efter Uribes afgang som præsident. Hans aggressive og reaktionære linje som lakaj for USA vil blive fortsat af den tidligere krigsminister Juan Manuel Santos, der bliver den næste colombianske præsident. Santos stod som

krigsminister i 2008 bag den ulovlige aggression mod Venezuela, da colombianske specialtropper trængte ind i landet og henrettede FARC-lederen Raul Reyes og dræbte tolv andre. 'Beviserne' der blev fremlagt for OAS stammede angiveligt bl.a. fra computere, som det colombianske militær røvede ved den lejrlighed.

I oktober sidste år underskrev Colombia en 10-årig aftale, der tillod USA at bemande syv militærbaser og tilhørende civile installationer. Dokumenter fra US Air Force fra maj 2009 afslører, at den virkelige hensigt med besættelsen af disse baser er 'at bekæmpe den konstante trussel ... fra anti-amerikanske regeringer i regionen' og for at kunne gennemføre 'altomfattende militæroperationer' ('full spectrum military operations') i hele Sydamerika.

1. juli i år tillod Costa Rica – hvis forfatning forbyder tilstedeværelse af væbnede styrker – at 46 krigsskibe og 7000 amerikanske marinesoldater opholder sig på dets territorium.

Hugo Chavez aflyste en planlagt

rejse til Cuba i den spændte situation, den colombianske regering har skabt, med den begrundelse at '*risikoen for et væbnet angreb fra Colombia mod Venezuela er for stor, og jeg bliver derfor i landet*'.

Samtidig advarede Chavez den amerikanske regering om, at hvis der kommer et militært angreb på Venezuela fra Colombia eller andet steds fra vil olieforsyningerne til USA blive afbrudt:

*"Lad USA vide, at hvis der gennemføres en aggression imod os, vil vi afskære alle olieforsyninger til dem. Ikke en eneste dråbe olie til De Forenede Stater."*

Venezuela dækker p.t. 15 pct. af det amerikanske oliebehov, og besidder også syv olieraffinerier i USA og mere end 14.000 benzinstationer, der drives af det venezuelanske selskab CITGO. I januar i år fastslog det amerikanske Geologiske institut USGS, at Venezuela har de største tilgængelige oliereserver i verden, med over 500 milliarder tønder, et tal der er voksende.

som har fælles interesser på tværs af grænserne, og som hidkalder rådgivere fra Israel og andre imperialistiske lande for at udforme aggressionsplaner, så som de velkendte Plan Balboa, Plan Colombia, Patriot-planen og Plan Puebla Panama, som nu føjes sammen på et højere niveau i den hensigt at kontrollere Latinamerikas enorme arealer og opbygge strategiske forsyningsbaser for dens interkontinentale planer.

### De colombianske oprørsorganisationer er i konfrontation med den imperialistiske besættelse

Scenariet med åben kamp, som imperialismen har udløst mod Latinamerika, forvandler det colombianske oprør til spydspidsen for den antiimperialistiske kamp på kontinentet. For at konfrontere denne nye fase med direkte besættelse af imperialistiske hære, spiller FARC (Colombias Revolutionære Væbnede Styrker), ELN (Den Nationale Befrielseshær) og EPL (Folkets Befrielseshær) en vigtig rolle i forsvaret af suveræniteten, og ikke bare Colombias, men hele regionens.

Derfor er det i imperialistmagternes interesse at forsøge at udslutte dem, som de øjensynligt ikke har været i stand til, og heller ikke vil være i stand til. De patriotiske, revolutionære og ægte socialistiske elementer kan ikke forholde sig passive til denne proces med overdragelse af suveræniteten, som den colombianske højrefløj gennemfører. Derfor kan der forventes en vigtig proces med genoplivning af kampen på alle felter, hvad der også betyder en genoplivning og styrkelse af den væbnede kamp.

Oprørsbevægelserne og de folkelige og revolutionære bevægelser i Colombia har i denne komplekse periode af imperialistisk politik et stort ansvar for direkte at konfrontere hele bourgeoisie's militærmagt og propagandamanipulation på deres territorium. De bærer på deres skuldre vægten af år med den værste fascistiske og reaktionære vold, som betyder stadig større ofre. Men dette påkalder også, at den revolutionære bevidsthed på verdensplan viser



Robert Gates og den kommende colombianske præsident tdl. krigsminister Caloderon.

solidaritet med denne kamp, uanset terrorist eller narkohandel-stemplet, som propagandamaskinerne har brugt for at miskreditere dem og lettere nå deres mål.

Men det står i disse vanskelige tider klart, at disse organisationer repræsenterer den mest fremskredne kamp for at forhindre Colombias og Latinamerikas totale overgivelse til imperialismens planer.

Denne situation kræver, at vi revolutionære ser denne region som det svageste led og bygger mekanismer til at støtte denne kamp og forberede os selv til på basis af dette modige folks erfaring at imødegå og besejre imperialismen.

Vi må forkaste de idealistiske drømme, som har resulteret i strømme af blod og undertrykkelse af folkene, og afvise de opgivende, kapitulerende og reaktionære positioner, baseret på romantisk pacifisme, som påkalder ofre uden modstykket, der hedder oplevelsen af kampkraften og en selvstændig klassepolitik.

### Honduras og imperialismens anden side

Vi kan ikke glemme begivenhederne i Honduras, hvor imperialismen påbegyndte sine nye operationsformer, planlagt og virkeliggjort af det amerikanske udenrigsministerium. Det er dens politik for den nuværende krise, og udtryk for de nye tiders imperialistiske politik: snak om demokrati og et stort smil til offentlighed og medier, med et mål om at vinde tid og skabe tillid, mens den styrker sin militære infrastruktur med

stor operationel kapacitet i Sydamerika for at undgå at det svageste led i den imperialistiske undertrykkelseskæde sprænges, som ligger i denne region af verden, og som bestemt kan optrappe sin udvikling under den nuværende krise.

### I Venezuela kæmper arbejderklassen og bønderne i forreste række

I Venezuela er der hver dag strejker, jordbesættelser, sammenstød i kvarterer og andre former for kamp, som har ført til at 200 bondeledere og mere end 150 faglige ledere er blevet dræbt under sådanne aktioner af snigmordere, som forsøger at lamme kampene og neutralisere lederne og de sociale organisationer.

Disse udtryk for klassekamp afspejler konfrontationsniveauet, men de afspejler også den kendsgerning, at den igangværende proces radikaliserer positionerne, og gør det klart at opbygning af socialisme uden konfrontation er en løgn.

Det blev allerede i Det kommunistiske Manifest påvist, at det var en form for borgerlig socialisme, som er en illusion, der forsøger at komme kapitalismens dårligdomme til livs.

Af dette panorama fremgår det klart, at i Latinamerika i dag, og især i områderne Colombia, Venezuela, Ecuador, Bolivia og Peru forberedes betingelserne for en større militær og politisk konfrontation. Den vil kun føre til socialisme, såfremt vores marxistisk-leninistiske partier forstår situationen, handler på basis af vores principper og skaber revolutionens redskaber, for at kunne indtage fortropsrollen, og lede alle patriotiske, folkelige og revolutionære kræfter hen imod den videnskabelige socialisme.

De må forkaste illusionerne om den såkaldte 21. århundredes socialisme, småborgerlig pacifisme og alle afskygninger af revisionisme, og de må stadfæste, at kun massernes kamporganisationer under ledelse af proletarietets parti kan stoppe den igangværende imperialistiske offensiv og sprænge imperialismens kæde, og dermed bevise vores linjes rigtighed.

Den kommunistiske presse

For 40 år siden



For nøjagtig 40 år siden - den 2. august 1970 – kunne man i Land&Folk læse følgende indslag i datidens kulturkamp i Hans Scherfigs faste spalte. Som alle hans tidskommentarer er den skarp og skæg – et forsvar for principper. Hverken forfatteren eller journalisten Scherfig (1905-1979) sluttede om ligestyrelser. Der er perspektiv og retning mod fremtiden, og det er i det lys, dagens begivenheder ses, i lyset af den grundlæggende kamp om magten i samfundet mellem den herskende klasse og dens banemænd.

I sommeren 1970 var et af de store samtaleemner, at forfatterne Ebbe Kløvedal Reich (1940-2005), Klaus Rifbjerg og en håndfuld andre kunstnere den 6. juli satte sig på kulturministeriets trappe og røg hash i en aktion for at få det nye stof legaliseret, der dengang holdt sit indtog i landet. Det blev fremstillet som 'ungdomsoprørets' forprop. Scherfig sætter tingene på nogenlunde på plads. Også i dag er et forsvar for fornuften ikke uden relevans.

Det er forbløffende så mange aktuelle pointer, Hans Scherfigs tidsbundne kommentarer rummer ved læsning mange årtier senere. De er heldigvis samlet i en hel stribe årbøger, der først afsluttedes ved hans død – og der er også udgivet en hel stribe samlinger af hans øvrige journalistisk og essayistisk.

# I tågernes dal

Af Hans Scherfig

I en ypperlig radioudsendelse sidste lørdag, som Fredrik Martner havde sammensat i anledning af Helene Weigels halvferds års fødselsdag, kunne man høre den store kunstnerinde og kommunist recitere et digt af Bertolt Brecht, som de liberale litterater sædvanligvis overser, når de udlægger Brecht.

Det er det enkle digt til kommunismens pris:

*Den er fornuftig, enhver forstår den.*

*Den er letfattelig.*

*Du er jo ikke nogen udbytter, du kan begribe den.*

*Den er god for dig, skaf dig underretning om den.*

*De dumme kalder den dum, de beskiddede kalder den beskidt.*

*Den er mod skidt og mod dumhed.*

*Udbytterne kalder den forbrydelse.*

*Men vi ved:*

*Den er enden på forbrydelsen.*

*Den er ingen dårskab, men*

*enden på dårskaben.*

*Den er ikke kaos,*

*men orden:*

*Den er det enkle,*

*som det er svært at gennemføre.*

Det enkle og forståelige er det farligste for bestyrerne af den kapitalistiske urimelighed. De må hade fornuften. Og fornuftens bekæmpelse må være det vigtigste mål for magthaverne i et samfund, som er hyklerisk og ryggesløst og til dels sindssygt.

Kommunismen er den forfærdelige fjende, som næppe tør nævnes. Den er

fornuftig. Den er letfattelig. Enhver forstår den. En mere indviklet intellektuel rebellion kan accepteres og undertiden gøres mondæn på de liberale avisers dame-sider. Men kommunismens letfattelighed, lad den være fortiet og umoderne! Det indlysende skulle gerne være mistænkeligt. Et oprør, som vil fortjene liberal bevågenhed, skal være rettet mod forstanden og tanken. Den absurde revolte er ikke uvelkommen, den ender erfaringsmæssigt i gudelighed.

Når det går mod astrologi og trolddom og gammeltysk romantik, er revolutionen dirigeret i ønskværdige baner. Indisk mystik og opsætsig diæt og idealistiske bare fødder foruroliger ikke erhvervslivet. En hel ny branche er opstået med import og salg af upoleret ris og tørret mik-mak og syltet yin-yang til idealistiske oprørere mod barndomshjemmets borgerlige madlavning. Også en ny modebranche med import af østerlandsk konfektion og nips.

Den seksuelle frihedskamp, som førtes til sejr af en konservativ justitsminister, har bragt turister og valuta til landet. Den erotiske frihed har skabt et marked for sælgere af erotisk tvang.

Hvad angår venstreorienteret bedøvelse, så har opium for folket altid været en interesse for magthaverne. Billedligt og bogstaveligt. Underholdningsindustriens opium og de euforiserende stoffer. I kapitalis-

mens ungdom var det brændevinen, som skulle bedøve de udbyttede og gøre dem medgørlige. Nogle steder var en passende brændevinsration obligatorisk som en del af den beskedne arbejds løn, og værtshusene ejedes af arbejdsgiverne. Alkoholismen var deres interesse, og herrerne pudsede politiet på de agitatorer, som prøvede at få oprettet afholds- og mådeholdsforeninger.

Hvor fabrikeres nu de narkotiske stoffer? Hvilke koncerner har profit af narkomani? Hvem distribuerer stofferne? Og hvem beskytter den internationale handel? Kan nogen tro, at det ville være muligt at drive den åbenlyse narkotika-handel uden politibeskyttelse? Naturligvis ikke i vores korruptionsfrie land, men andre steder. Det er de uorganiserede amatører, som nu og da anholdes ved grænserne. Det er dilettanter, der straffes. Og det er idioter, som laver venstreorienteret reklame for omtågelighed og bedøvelse. Kløvedal frem for klassekamp.

I dumhedens dal bag vældige tågebjerge og fortryllet dunkelskov søger en lille snes milde oprører salighed i omgang med alfer. En kløver-dal til middagsro. Og de lader gennem pressen offentligheden tilgå meddelelser om deres tilstand.

En flink og elskværdig venstreorientering et sted i poesien. Den blinde frigørelse fra fornuften vil ikke forurolige den bestående ufornuft.



Helene Weigel og hendes mand Bertolt Brecht  
- Berline Ensemble 1. maj 1951



Ebbe Kløvedal Reich og kammerater på kulturministeriets trappe  
juli 1970

# Kvinder i Irak under imperialistisk belejring

*Interview med den irakiske forfatter Haifa Zangana*

*Mens begge deltog i en international konference i Asturias i Spanien i juni måned, interviewede Workers Worlds chefredaktør John Catalinotto den irakiske forfatter og aktivist Haifa Zangana. Zanganas romaner omfatter "Kvinder på rejse", "Via enorme haller af erindringer" og "Nøgler til en by". Hun har også skrevet "Enkernes by" om besættelsen*

*JC: Hvad var kvindernes rolle i den anti-koloniale bevægelse og din egen involvering i politik i Irak? Hvordan afspejler det sig i dit forfatterskab? Hvordan påvirkede sanktionerne i 1990 kvinderne og alle irakere?*

Irakiske kvinder har været blandt de mest frigjorte i Mellemøsten af deres køn. De har en langvarig historie vedrørende politisk aktivisme og social deltagelse siden det 19. århundrede, de har taget del i kampen mod kolonial dominans samt i kampen for national enhed, social retfærdighed og lige rettigheder gennem det 20. århundrede. Faktisk rapporterede UNICEF i 1993, at "sjældent har kvinder i den arabiske verden haft så megen magt og nydt så stor støtte, som de gjorde i Irak".

## **Jeg var ikke nogen undtagelse.**

Jeg var medlem af Iraks Kommunistiske Parti/Central Ledelse (CL), og blev fængslet i 1972 (først i Qasr Al Nihay og senere i Abu Ghraib) for min deltagelse i væbnet kamp, mens jeg stadig studerede på Apotekerskolen ved Bagdad Universitet.

CL, som kom til verden midt i 1960'erne, var en revolutionær fraktion i Iraks Kommunistiske Parti. Man gik imod IKP's politik med at samarbejde med de regeringer, der støttede Sovjet-

unionens politik.

Sidst i 1960'erne var CL blevet en magtfuld gruppe inden for IKP, der advokerede for væbnet kamp i bestræbelsen på at rejse masserne, inspireret af den cubanske revolution og kampen i Vietnam. CL kæmpede for selvstyre til de irakiske kurdere inden for et demokratisk Irak og forlangte en ende på besættelsen af Palæstina.

Jeg forlod Irak i 1974 for at arbejde med PLO i Syrien og Libanon, og i begyndelsen af borgerkrigen i Libanon i 1975 flyttede jeg til London. Efter at jeg forlod Irak, har min familie regelmæssigt måttet rapportere til sikkerhedstjenesten for at bevise, at de ikke har kontakt med mig.

På trods af, at jeg var kritisk over for Baath-regimet, har jeg altid holdt fast i det faktum, at det ikke repræsenterede det irakiske folk, og at irakerne ikke kollektivt burde straffes for forbrydelser begået af regimet. Det er derfor, at jeg aktivt er gået mod de brutale sanktioner, eller "belejringen", som vi kaldte det, der blev etableret med FN-resolution 661 af 6. august 1990 og varede frem til invasionen i 2003.

Belejringen ramte ethvert aspekt af irakernes liv og forårsagede død, sygdomme, hurtig økonomisk tilbagegang og nærmest enden på al menneskelig udvikling. Arbejdsløsheden steg, og folk kunne ikke købe mad og medicin. Lønningerne til sundhedsarbejdere og til akademikere faldt fra 200 dollars om måneden før belejringen til ti dollars. For at overleve måtte irakerne sælge alle materielle goder af bare lidt værdi.

Midt i 1990'erne var en halv million børn døde, en forbrydelse, der af mange anses som folkemord. Da hun blev konfronteret med sådanne statistikker i 1996, udtalte den daværende amerikanske FN-ambassadør Madeleine Albright til Leslie Stahl i et interview i programmet '60 Minutter', at "det var prisen værd" for at vælte Saddam-regimet.



*Haifa Zangana, Madrid, juni 2010.  
Foto: John Catalinotto*

Sanktionerne havde en ødelæggende virkning på folkesundheden, især børnenes og kvindernes. Irakiske videnskabsfolk og læger gennemførte betydelig forskning i årsagerne til den usædvanlige forøgelse af kræfttilfælde i kølvandet på det britisk-amerikanske bombardement i 1991 med forarmet uran. Og igen efter den gentagne brug heraf under "Chok og rædsel"-angrebet i 2003. De afgørende vidnesbyrd indikerer, at brugen af forarmet uran er årsagen til denne nye kræftepidemi, selvom det er blevet mødt med total benægtelse fra de officielle kanaler i begge lande.

De irakiske kvinders lidelser udvidedes fra rent fysiske til psykologiske. 57 % af kvinderne lider af depression, søvnløshed, vægttab og hovedpine som følge af chok fra de militære bombardementer, deres børns død og ængstelse og uvished for fremtiden (UIFEM 2004).

For at give et eksempel på brutaliteten i disse sanktioner: Den 6. december 1995 sendte jeg en A4-konvolut til mine nevøer og niecer i Mosul. Den indeholdt penalthus, tre viskelædere, tre blyantspidsere, seks fyldepenne, to markører, en limstift og to kuglepenne. Den

var markeret ”Gave til børn”.

Konvolutten kom retur påstemplet ”Grundet internationale sanktioner mod Irak er vi ikke i stand til at sende Deres pakke.” Jeg fik at vide, at jeg skulle kontakte Det Britiske Kontor for Handel og Industri for yderligere oplysninger.

## Invasion og besættelse vækker modstanden

*JC: George W. Bush-administrationen lovede demokrati og bedre liv for irakere. Hvad er den reelle virkning af den britisk-amerikanske invasion, den langvarige besættelse og det såkaldte militære opsving?*

Den militære invasion af Irak i 2003 har kun bragt det irakiske folk tab af menneskeliv, ødelæggelse og formindskede håb om demokrati. I over syv år har de været underkastet kollektiv afstraffelse, helt i israelsk stil.

De betragtes ofte som terrorist-hjælpere. Når USA's irakiske lakajregering taler om sikkerhed, betyder det derfor razziaer, vilkårlige anholdelser, bortførelser, drab begået af lejesoldater, som kaldes sikkerhedsfolk, og bilbomber på overfyldte markeder. Fortsat sprænges der dagligt bomber i Bagdad, Salah ad Diu, Najaf, Anbar og Ninevah. Frygten for at dø, planlagt eller tilfældigt, gennemsyrrer samfundet i et omfang, så det nærmer sig total lammelse.

Den vidt omtalte ”succes for det militære opsving (*surge*)” er ledsaget af en større folkeflytning og etnisk udrensning. Tidligere religiøst blandede kvarterer i Bagdad blev homogeniserede sunnimuslimske eller shiamuslimske enklaver. Sådan blev vejen banet for besættelsesstyrkerne ved at tegne et nyt kort over et sekterisk opdelt Bagdad.

Desuden har opsvinget arret Bagdad med barrierer, grænseposter og mure. Der er nu omkring 1.400 grænseposter og over 50 bydele adskilt af betonmure alene i Bagdad. Hver mur har en indgangspost og udgangspost, der omkranser tæt sammenhørende samfund som ghettoer og indhegnede samfund.

Disse mure kaldes ”sikkerhedsmure” i Den Grønne Zone. Imidlertid kalder de fleste irakere dem for ”besættelsesmure”, der fremmaner sammenligninger med apartheidmuren, som Israel

har bygget, og som splitter palæstinerne i hele Vestbreddens længde.

Opførelsen af skille-mure og ødelæggelsen af broer bevirker, at næsten ingen blandede religiøse eller etniske områder vil overleve, hvilket befæster del og hersk-politikken. Murene har enorm effekt på irakernes dagligliv ved at sønderrive den sociale struktur i Bagdad og opløse Irak.

Murene har været en måde til at tømme gaderne og landet på i sammenhæng med tvangsforflytningen af godt en fjerdedel af befolkningen. For at gennemføre denne anvendtes også skarpskydning fra snigskytter, der afløste hinanden i månedsvis fra toppen af bygninger i nøgleområder, og talløse bilbomber.

Irakiske kvinder har mistet alt, hvad de som aktivister har opnået før invasionen, og udgør tusindvis af de 650.000 ofre siden midten af 2006. Midt i 2007 havde én ud af otte irakere forladt deres hjem og var blevet flygtninge. Op mod 50.000 har forladt deres hjem hver måned.

FN's flygtningehøjkommissariat har udtalt, at flugten er den største langvarige folkeflytning siden fordrivelsen af palæstinsere efter dannelsen af Israel i 1948. Irakisk Røde Kors anslår, at to ud af tre af de forflyttede er kvinder og børn, der ofte lever i husholdninger, der styres af kvinder.

Den irakiske flygtningekatastrofe, der først eksploderede i medierne i starten af 2007, er den seneste synlige facet i det amerikanske projekts kollaps i Irak. Dette kollaps omfatter også USA's militære tab, afsløring af systematisk tortur mod fanger og overgreb imod civile, og de eskalerende økonomiske, politiske og miljømæssige omkostninger ved de amerikanske regionale strategier.

Tvangsforflytningen af to millioner irakere inden for landets grænser og yderligere to millioner til nabolandene blev i 2006 fulgt af grusomme overgreb begået af mordpatuljer og militser, der faldt sammen med besættelsens ønsker om en alternativ måde til at sikre amerikansk dominans som følge af det mislykkede forsøg på at undertvinge landet. Den nye strategi baserer sig på fragmentering af befolkningen i kontrollerbare dele, der kan deles og hand-

les med.

I løbet af de syv års besættelse har USA bevæget sig fra offentligt at modsætte sig religiøse styrker i den arabiske verden og tale for en moderne sekulær ”demokratisk model” i Irak til åbent at sætte sin lid til sekteriske islamistiske kræfter. Det er en stærk indikation af, at det er mislykkedes at finde nogen anden social basis for deres neokoloniale herredømme.

USA har forsøgt at retfærdiggøre dette skift ved at hævde, at bevægelsen mod demokrati, der blev skabt af befrielsen, blotlagde dybe konflikter i det irakiske samfund, som blev skjult af tidligere diktaturer. Uhørte former af vold, der har medført enorme lidelser for alle irakere, tilskrives nemt sekterisme.

Vi får igen og igen at vide, at den vigtigste fortælling om Irak er, at irakere hver dag dræber irakere i hundredvis, og at hovedspørgsmålet er, om det nu er blevet til en sekterisk borgerkrig eller ej – og ”Hvorfor hader de hinanden?” skal være det vigtigste spørgsmål i dag. At give ofrene skylden er den bredt accepterede begrundelse for, at udenlandske tropper forbliver i Irak på ubestemt tid.

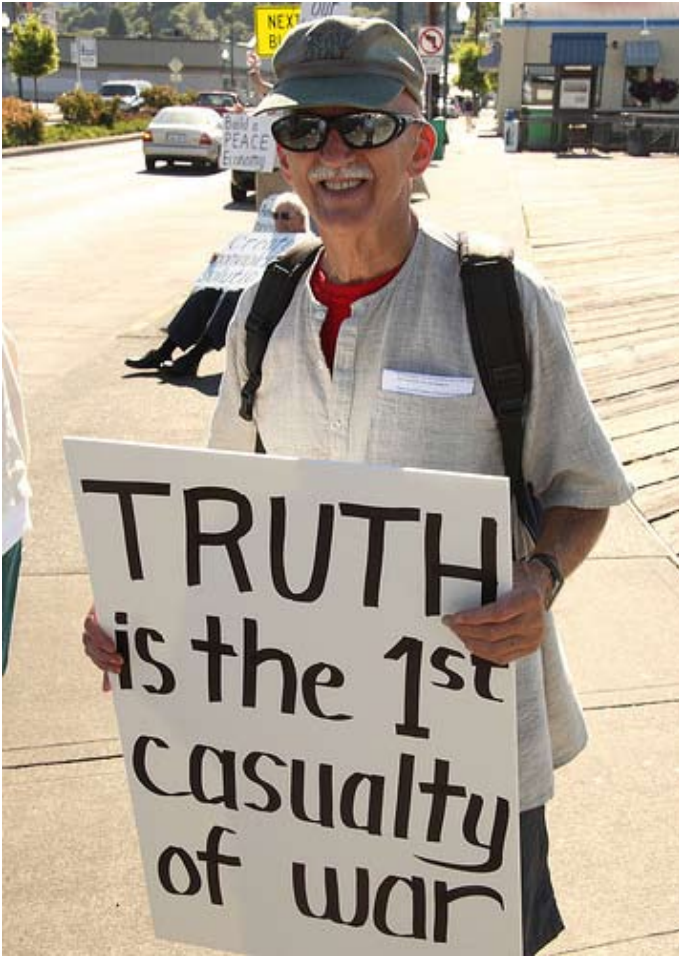
## Modstanden genvinder sin styrke i 2010

*JC: Hvad er den irakiske modstands rødder? Hvordan udvikler modstanden sig? Forener den sig? Hvordan går kampen mod de amerikanske besættelse, da vi ikke mere får nyt om amerikanske tab?*

Tværs over landet har elementer af modstanden mod besættelsen udviklet sig, der strækker sig fra væbnede bataljoner til fredelige politiske fælles protesthandlinger, og de tiltager i omfang og intensitet. Mange kvinder er del af denne bevægelse og yder den både direkte og indirekte støtte.

Husk: Væbnet modstand mod besættelse er en ret ifølge international lov. Og modstandsbevægelsen fødtes ikke kun af ideologiske, religiøse og patriotiske overbevisninger, men også som et svar på realiteter som de brutale handlinger fra besættelsesmagten og dens administration.

Irak blev symbolet på den amerikan-



*Sandheden er krigens første offer: Modstanden mod krigene i Irak og Afghanistan i USA er stor.*

*Foto: Flickr, Bernd*

ske regerings fiasko med hensyn til at opnå den lovede hurtige sejr. USA's propagandamaskine dækkede over denne fiasko ved at fremstille den langsomt voksende væbnede modstand som militser i nabolagene, der bekæmpede hinanden. Dødspatroljer begyndte nu aktivt og dagligt at smide et antal lig i forskellige nabolag for derefter at beskyldte folk for sekteriske motiver. Derfor blev "borgerkrig" for dem et tema i "Operation Information".

Forløbet af den væbnede kamp var et hurtigt stigende antal daglige angreb i sammenhæng med tilstedeværelsen af amerikanske tropper. Brooking-institutionen Iraq Index opgiver tallet som stigende fra 50 om dagen i første halvdel af 2005 til godt 170 midt i 2007. Hovedkategorierne, der har medført amerikanske tab, er IED ('vejsidebomber'), raketter, bilbomber, håndgranater og helikoptere og dertil "andet", som vel må betyde direkte ildkamp.

USA svarede ved at forøge dets hemmelige operationer og puste til sekteriske konflikter og stammekonflikter

som middel til at svække modstanden. Så var der ændringen i den amerikanske politik, der startede med undertegnelsen af 200 våbenhvileaftaler, som endte med "Awakening-grupperne" (amerikansk finansierede lokale overvågningsgrupper), med erklæringer om tilbagetrækning og hemmelige tilnærmelser til enkelte af modstandsgrupperne.

Antallet af angreb begyndte at falde, efter den amerikanske hær øgede sin brug af missilangreb med ubemandede Predator-droner. Soldaterne blev tilbageholdt på baserne, og når de tog ud på patruljer, var de godt beskyttet af irakisk militær. Derfor voksede antallet af dræbte irakiske soldater.

Brooking-tallene er nede på godt 40 angreb om dagen i gennemsnit i 2008 og godt 15 i 2009. Der er på det seneste sket en stigning i angrebene i Bagdad, Mosul og Diayla, mens gennemsnittet i Anbar, Tamim, Salahuddin og Basra er to angreb om dagen. Brooking giver ikke detaljer for alle provinser, men mortarangreb rapporteres ligeledes i de sydlige provinser.

Hjemmesiden [icasualties.org](http://icasualties.org) giver officielle tal på amerikanske tab, som steg til 961 i 2007 og faldt til 150 sidste år. I år er de amerikanske tab på godt seks pr. måned. For de fysisk sårede er raten fortsat seks til syv sårede for hver dræbt soldat – i alt godt 4.700 døde og over 31.000 sårede.

På trods af nedgangen viser tallene, at Irak-krigen fortsætter. Besættelse kalder naturligvis altid på modstand, et princip anerkendt af international lov og moralsk ansvarlighed. Sekterisk og etnisk baseret politik ændre ikke ved dette basale faktum.

Med hensyn til bestræbelserne på at samle modstandsbevægelsens fraktioner så valgte 13 irakiske modstandsgrupper den 1. juni 2009 dr. Harith al-Dari, generalsekretær for Forbundet af Muslimske Videnskabsmænd i Irak (AMSI), som politisk repræsentant ved enhver fremtidig forhandling med besættelsesmagten.

På spørgsmålet om, hvilken plan modstandsbevægelsen følger, sagde al-Dari i et interview i den tunesiske avis Al-Shuruq i juni 2009:

"Vor plan er at fortsætte med at imødegå besættelsen med hvert eneste mulige legitime middel, som påbudt af de gejstlige religioner og menneskehedens love, indtil vi befrier vort land. Modstandsbevægelsen har rejst sig for at befri Irak, sikre Iraks enhed og integritet som hjemland og folk, beskytte Iraks identitet, naturressourcer og internationale grænser, som besættelsen har ødslet bort og udsat for fare. Irak tilhører alle dets indbyggere, alle dets komponenter og alle dets sekter."

Det er værd her at bemærke, at de forskellige fraktioner af modstandsbevægelsen, skønt ikke totalt forenede, aldrig har bekæmpet hinanden. Deres fjende er og forbliver besættelsen.

*JC: Hvordan har din stadige aktivitet mod besættelsen berørt dit liv som en forfatter? Hvad ser du som dit næste skridt?*

Jeg har ikke skrevet litterær fiktion, ikke et ord, siden krigen og besættelsen i 2003. En mørk og steril tavshed spreder sine skygger over fantasien. Besættelsens rå realitet har gjort fiktionskrivning til en meningsløs gerning. Jeg føler mig omringet af død og dobbeltmoralens pigtrådshegn.

Jeg savner at skrive skønlitteratur. Jeg savner ordene og glæden ved at leve i fantasien med mine fiktive personer. Nogle gange, når jeg ikke skriver om irakernes vanskelige forhold under besættelsen eller deltager i aza'er (mindemøder) for venner og slægtninge, der er blevet nedslagtet eller er forsvundet i Irak, drømmer jeg om at skrive en fortsættelse af min sidste roman, 'Kvinder på rejse'.

*Oversat fra Workers World af Kommunistisk Politik*

**18 familier kontrollerer 60 % af aktiekapitalen i alle virksomheder i Israel**

## Den israelske besættelses politiske økonomi

Interview med Shir Hever  
på Net-tv-stationen  
The Real News Network  
6. juli 2010

PAUL JAY, chefredaktør: *Velkommen til Real News Network. Jeg hedder Paul Jay, og vi befinder os i Jerusalem. Shir Hever møder os. Han er økonomisk ekspert ved Det Alternative Informations-Center og forfatter til bogen Den Israelske Besættelses Politiske Økonomi, der snart udkommer. Tak for, at du vil tale med os.*

SHIR HEVER, økonomisk ekspert ved Det Alternative Informations-Center: *Goddag.*

JAY: *Når jeg taler med folk i Israel, er der konstant én ting, jeg hører: At kampen her er om national identitet, det er om forsvaret af den jødiske stat. Jeg hører ikke ret meget om den israelske økonomi eller besættelsens økonomi. Så hvordan relaterer den nationale identitet til økonomien her?*

HEVER: *Nuvel, Israels økonomiske realiteter spiller selvfølgelig en rolle i ethvert aspekt af Israels eksistens – i politikken, i samfundet og selvfølgelig også omkring identitetsspørgsmålet. Besættelsen af palæstinensiske territorier definerer i høj grad Israels økonomi. I omkring to tredjedele af landets historie har Israel været en besættelsesmagt, som kontrollerer palæstinensiske territorier. Men selv før besættelsen skabte Israel et specielt system af økonomisk kontrol designet til at fremme ideen om en jødiske stat. Den jødiske stat er ikke alene en kulturel eller symbolsk idé, men en materiel realitet, der er designet til at omfordele rigdom for at lokke så mange jøder som muligt til området og bevare en bæredygtig kontrol fra den jødiske befolkning over et stykke land, der i sin karakter er dobbelt-nationalt.*

JAY: *Med hensyn til den israelske økonomi, hvor mange i samfundstoppen kontrollerer hovedparten af den israelske økonomi i form af ejerskab?*



*Shir Hever er økonomisk forsker ved Det Alternative Informations-Center, en palæstinensisk-israelsk organisation aktiv i Jerusalem og Beit-Sahour. Han undersøger de økonomiske aspekter bag Israels besættelse af palæstinensiske territorier, og nogle af undersøgelsesemnerne inkluderer international hjælp til Israel og Palæstina, effekten af israelsk besættelse af de palæstinensiske territorier for den israelske økonomi, samt boykot, investeringsstop og sanktionskampagner mod Israel. Han udtaler sig regelmæssigt om emnet 'den israelske besættelses økonomi'*

HEVER: *Den israelske kapital er yderst centraliseret, langt mere end de fleste udviklede økonomier i verden. Omkring 18 familier i Israel kontrollerer godt og vel 60 % af aktierne i de israelske firmaer. Kapitalen er koncentreret i hænderne på 18 familier. Selvfølgelig er der andre rige folk i Israel, som kontrollerer noget mere af de sidste 40 % end andre.*

JAY: *Så hvad taler vi om? Hvilke slags ting kontrollerer de i forhold til størrelse og ejerskab af Israels økonomi?*

HEVER: *Den israelske økonomi har en meget stærk banksektor og finanssektor, der også omfatter forsikrings-selskaber, så det er en meget stor del af den israelske økonomi. Men Israel er desuden en af verdens største eksportører af diamanter, en af verdens største eksportører af kemisk gødning, og der er en mængde højteknologiske industrier. Denne industri har faktisk tætte bånd til en meget stor og meget kendt israelsk industri: våbenindustrien samt våbenhandlen. Megen af den højteknologiske udvikling i Israel er reelt inden for det, som er kendt som indenlandsk sikkerhedsteknologi. En masse firmaer,*

*især firmaer startet af tidligere officerer i militæret, specialiserer sig at udvikle såkaldt indenlandsk sikkerhedsudstyr designet til at spore individer og støtte regeringer eller store selskaber.*

JAY: *Som vi ved tidligere er blevet solgt til Sydafrika, Colombia og Honduras.*

HEVER: *Ja. Op til år 2000 var Israel omkring den tiendestørste våbeneksportør i verden, men den fjerdestørste våbeneksportør til udviklingslande, da man var parat til at sælge våben til klienter, til kunder, som andre lande var modvillige til at sælge til, som Sydafrika under apartheidstyret og så videre. Men efter 11. september, efter disse angreb, er der et berømt citat fra Benjamin Netanyahu – den nuværende israelske statsminister. Han sagde, at angrebene var gode for Israel. De viste over for verden, at Israel bekæmper terrorisme – eller islam, grundlæggende set – hvilket er en god ting.*

JAY: *Så disse 18 familier, vi taler om familier, der er milliardærer, disse familiers formue har hobet sig op. Er deres vægt betydelig på en global skala?*



HEVER: Nuvel, inden for disse sektorer er de betydelige. I diamant- og våbensektoren og i gødnings-sektoren er Israel en global aktør. I højteknologi-sektoren ikke helt så meget, men definitivt inden for sektoren for sikkerhedsudstyr.

JAY: *Om disse familier: I forhold til israelsk politik, de politiske partier og de forskellige regeringer, der kommer og går, er familierne splittet. Eller er de involveret i alle partier?*

HEVER: Alle zionistiske partier i Israel, fra den såkaldte zionistiske venstrefløj og de liberale partier og hele vejen ud til de ekstremt højreorienterede, nærmest fascistiske partier, er næsten ikke til at skelne fra hinanden. Og de kontrollerende rige familier ved det. De yder omkring samme støtte til midterpartierne, eller til de såkaldte midterpartier, fordi de ved, at det ikke reelt gør nogen forskel, om det er Likud, Arbejderpartiet eller Kadima, som har magten. Disse partier har den samme dagsorden, den samme strategi og den samme platform.

JAY: *I hvilken grad tager kampen mod palæstinenserne opmærksomheden fra de 18 familier? Eller hvor synlig er de 18 familier i forhold til den folkelige forståelse?*

HEVER: De er synlige. Jeg tror, at folk i et vist omfang ved, at det er disse folk, der ejer de firmaer, de betaler penge til hver dag. Du ved, at din mobiltelefon kommer fra et stort og magtfuld firma, da du ser deres logo hver dag. Så på den måde kender de til disse firmaer. Mange folk kender endog navnene på ejerne af disse firmaer. Men hvis du vil forbinde det med kampen mod palæstinenserne, ja, så spiller det naturligvis en rolle på mange forskellige måder. Du pegede selv på, at kampen mod palæstinenserne måske

hjalp til at fjerne opmærksomheden fra den centraliserede kapital i år 2002. Formanden for Fabrikanternes Forbund i Israel udtalte, at på grund af kampen mod palæstinenserne, på grund af intifadaen, måtte israelerne lære, at de ikke kan forvente forøgelse af minimumslønnen, eller at de måske endog kunne forvente nedgang i minimumslønnen, hvilket altså betød, at sikkerhedsindskrænkninger blev brugt som retfærdiggørelse for at kvæle social kamp.

JAY: *Så 18 familier, siger du, ejer 60% af kapitalen i Israel?*

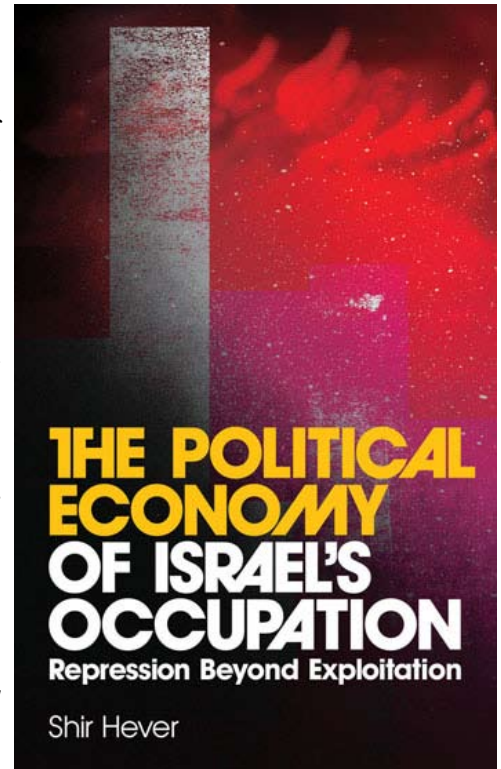
HEVER: Ja.

JAY: *Med hensyn til generelle sociale programmer, socialt sikkerhedsnet, hvor megen omfordeling finder sted mellem israelske borgere?*

HEVER: Efter USA er Israel det mest ulige land i den udviklede verden. Sidste år passerede Israel for første gang Mexico som mere ulige, hvilket virkeligt gør Israel til et af de mest ulige lande i verden. Det er på grund af, at Israel faktisk bruger 75 % mindre gennemsnitligt end de øvrige OECD-lande, hvor de fleste lande i den udviklede verden anvender en del af deres budget på omfordelingsindsatser som sundhed, arbejdsløshedsunderstøttelse, infrastruktur, jobskabelse og den slags ting. Det skyldes, at Israel bruger så mange på sikkerhed, på militæret.

JAY: *Hvor meget skyldes uligheden forbrug til sikkerhed, og hvor meget skyldes uligheden de 18 familiers akkumulation af kapital? Måske skal spørgsmålet stilles på en anden måde: Hvor hårdt beskattede er de 18 familier?*

HEVER: De bliver en smule lettere beskattede end i de fleste udviklede lande, mest fordi Israel har skabt et system af smuthuller, som særligt tillader rige jøder verden over at bringe deres rigdom til Israel, uden at der stilles spørgsmål. Så der har været mange tilfælde med meget rige jøder, som er kommet til Israel med deres rigdom med påstanden om, at de udførte en god zionistisk gerning, men hvor der reelt var rejst sigtelse mod dem i andre lande. Israel nægter at udlevere dem, og udnytter det zionistiske argument. Det er en af årsagerne til, at Israel har været i



Shir Hever bog om den Israelske besættelses politiske økonomi, udkommer midt i august

stand til at tiltrække sig så megen kapital de sidste to årtier.

JAY: *Med så voldsom koncentration af ejerskab og rigdom i toppen, og lav beskatning, et meget ringe socialt sikkerhedsnet – er der en social bevægelse, der kræver social retfærdighed for israelere?*

HEVER: Jo, Israel har historisk set haft en stærk social bevægelse og blev næsten betragtet som en socialistisk stat. 1965 blev der lavet en oversigt over alle lande i verden i forhold til lighed, og Israel rangerede mellem Holland og Finland – var et af de mest lige lande i verden. I dag er Israel, som jeg har sagt tidligere, et af de mest ulige lande i verden. Så noget er sket!

Bemærk venligst, at udskrifter fra The Real News Network stammer fra optagelser af programmet. Vi kan ikke garantere for deres totale akkuratess.

Oversat af Kommunistisk Politik efter The Real News Network.

Dette og de øvrige 7 programmer i serien med Shir Hever, med fælles titlen "THE POLITICAL ECONOMY OF ISRAEL'S OCCUPATION" kan ses på [www.therealnews.com](http://www.therealnews.com).

**Netavisen**  
**Kommunistisk Politik**  
**på nettet - hver dag**  
**[www.kpnet.dk](http://www.kpnet.dk)**

# Jeltsin sørgede for at forfalske Katyn-'beviser'

Af Netmagasinet *Revolusjon*

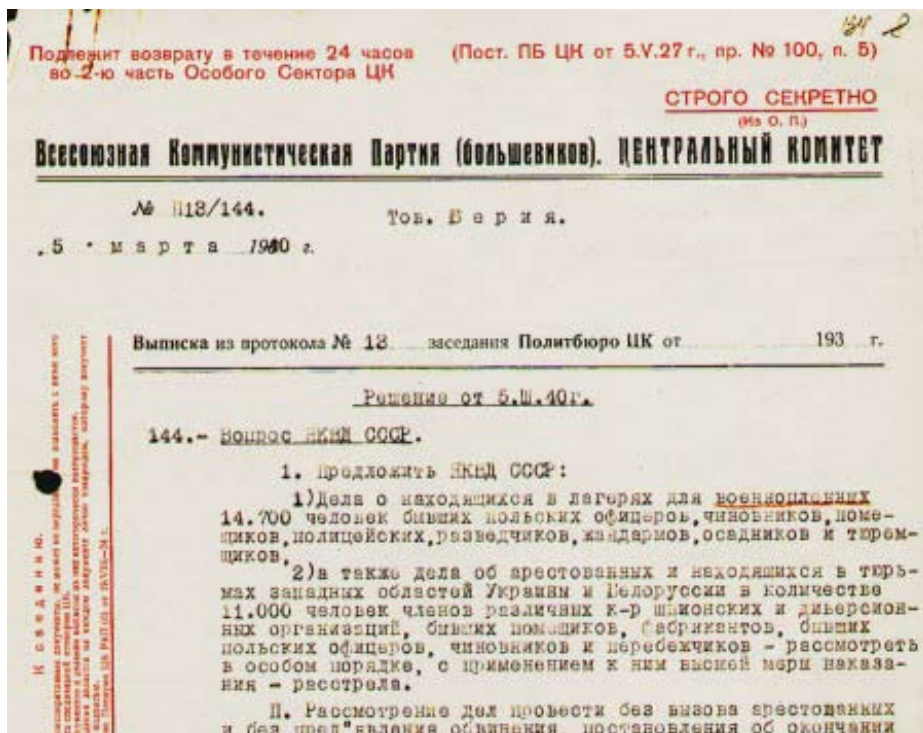
Der bliver sat stadig flere spørgsmålstejn ved den 'nye' officielle russiske version af Katyn-massakren. Dokumenterne, som blev lagt frem som beviser af Boris Jeltsin i 1992, og som skulle bekræfte, at det var NKVD og ikke Gestapo, som stod for drabet på mere end 20.000 polske officerer og andre i Katyn, har vist sig at være forfalskninger

Forsøget på at vælte skylden over på Sovjetunionen og NKVD startede som en veltilrettelagt nazistisk propaganda-kampagne i 1943. Propagandaminister Joseph Goebbels pralede i sin dagbog af succesen, men advarede også den 8. maj om, at "Desværre er tysk ammunition blevet fundet i gravene ved Katyn [...] Det er vigtigt, at denne hændelse fortsat forbliver hemmelig. Hvis kundskab herom skulle komme til fjenden, så må hele Katyn-sagen droppes."

Men efter 1990 har de nye magthavere i Kreml gradvis snoet 180 grader rundt i Katyn-spørgsmålet og fornægter den hævdundne forklaring om, at det var nazisterne selv, som var ansvarlige for massakren i Katyn, og har åbnet arkiver og overleveret angivelige beviser til polske myndigheder. Kvaliteten af disse 'beviser' er stærkt omstridt.

En ekspertudtalelse fra 2009 fastslår, at 'Berias brev nr. 794/B' (bedre kendt som 'Stalins henrettelsesordre') er skrevet på to forskellige skrivemaskiner. Brevet mangler dato (der står marts 1940, mens dokumentet blev færdiggjort 29. februar 1940), og der er opgivet en tjenestegrad på en person, som vedkommende ikke besad på det tidspunkt (Basjtakov).

For et stykke tid siden meldte en person sig hos Katyn-kritikerne og fortalte, at han og en gruppe af forfalsknings-specialister producerede dette dokument efter ordre fra Jeltsin i 1990'erne. Gruppen arbejdede mellem 1991 og



Er denne påståede udskrift fra protokollen fra et politbureau-møde et falskneri?

1996 i Nagornoje og flyttede siden til et andet sted. Kilden er af sikkerhedsgrunde anonym, men vil blive indkaldt som vidne i en retssag, når det bliver aktuelt. [Se mere på [katyn.ru](http://katyn.ru)].

Manden har fortalt, at det var hans gruppe af falsknere, som lavede 'Berias brev', der indeholder en anmodning om at henrette 21.857 polske fanger. Ifølge ham er 'udskriften fra politbureauet' til Beria og Sjelepin også falske. Den ene af disse, 'udskriften til Beria', afsluttes med 'sekretæren i centralkomiteen', uden navn og uden stempel. I 'udskriften til Sjelepin' står der 'centralkomiteens sekretær J. Stalin' (hvor Stalins navn er skrevet ind efterfølgende), og øverst har man sat et stempel fra partiets centralkomité, hvor partiets navn er SUKP i stedet for VKP(b). I 1940 hed partiet Hele Unionens Kommunistiske Parti (bolsjevikkerne) [russisk: *VKP(b)*]; et SUKP-stempel var således umuligt i et dokument fra denne tid. Navneændringen til Sovjetunionens Kommunistiske Parti (SUKP) skete i 1952.

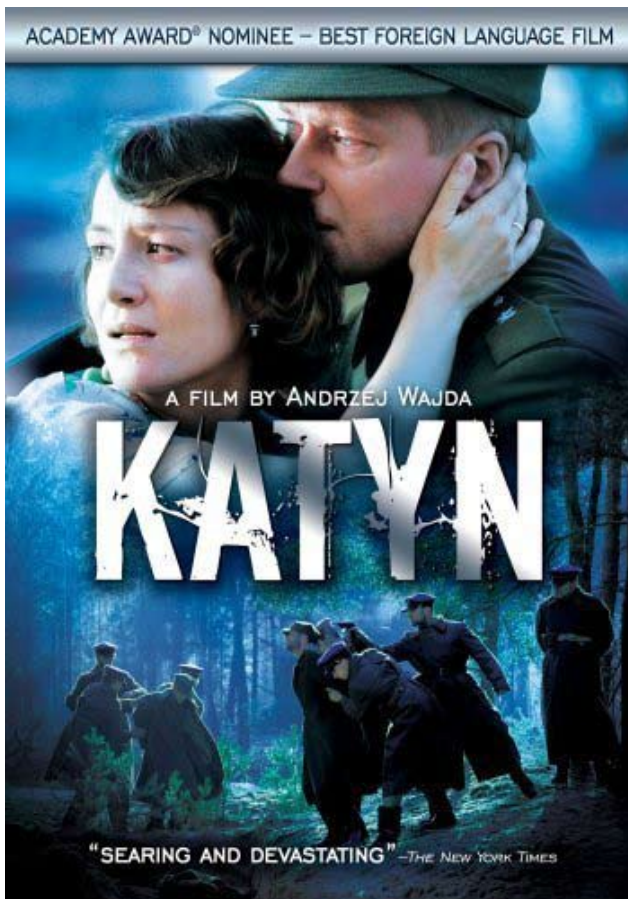
En del af stemplerne, som blev brugt, havde falsknerne selv tilvirket. Ud over Berias og Stalins navnetræk har man

forfalsket Vorosjilovs og Molotovs underskrifter. Nogle af stemplerne er ægte; disse blev taget i forvaring, efter at centralkomiteens bygning i Moskva blev indtaget.

I februar 2010 fremkom der oplysninger fra historikeren Aleksandr Kolesnik om, at Lazar Kaganovitsj i et interview fra 1985 havde fortalt ham, at Sovjet henrettede 3.196 polakker mellem 1939 og 1941. Dette var folk som (i sovjetiske øjne) var skyldige i forskellige slags forbrydelser. Kaganovitsjs oplysninger støttes af tal fra Molotov og Ginzburg ('ca. 3.000' resp. '3.196').

Også den russiske historiker Jurij Sjukov fortalte i 2008 i et radioprogram, at han omkring 1993-1994 var stødt på en kopi af et dokument i de russiske arkiver, som indeholdt Berias forslag om at henrette 2.000-3.000 polakker. Eftersom dele af dokumentet var tildækket af et ark, ved man ikke, om forslaget fik godkendelses-stempel.

Den 2. juli 2010 sendte tv-kanalen KMTV et direkte interview med Viktor Iljusjin. I dette interview fortalte Iljusjin mere indgående om forfalskningerne



Den polske instruktør Andrzej Wajda fik verdens opmærksomhed i 2007 for sin manipulerende og hysterisk antikommunistiske film *Katyn*

af Katyn-dokumenterne. Her kom det frem, at Iljusjin kendte den anonyme informant fra sin tid som medarbejder i statsadvokatembedet. Personen, der er tale om, har nære bånd til de russiske hemmelige tjenester. Iljusjin sagde at der også før manden fortalte sin version, rådede tvivl om Katyn-dokumentet var ægte.

Når de vigtigste dokumenter viser sig at være falske, så er det naturligt at spørge, om der findes flere forfalskede beviser i forbindelse med de påståede beslutninger, som skal være truffet af politbureauet og landets øverste ledelse.

Så kan man spørge, hvorfor det nuværende russiske regime finder det opportunt at medvirke til at sandsynliggøre nazisternes og de polske reaktionæres version af Katyn-massakren. Svaret kan helt enkelt være, at borgerskabet i Rusland og Vesten har fælles interesse i at tilsværte Stalin og socialismen og samtidig hvidvaske fascismen og nazismen. At man samtidig sværter landets fortid, er en acceptabel 'pris' at betale for at forbedre Kremls forhold til regeringen i Warszawa, set med Putin-borgerskabets øjne.

*Den polske præsident Lech Kaczyński og 96 andre døde den 10. april 2010 i et flystyrt over Smolensk, da han og andre politikere skulle deltage i en fælles ceremoni, som markerede 70-årsdagen for massakren.*



*I Danmark nægter regeringen at give erstatning for tvangssterilisering. Og eugenik anvendes også i dag, siger dette debatindlæg, som problematiserer aborter pga. f.eks. Downs syndrom, som det sagtens går at leve med i det moderne samfund*

Ordet "eugenik" (af græsk "eu", "god" og "genes", "født/dannet") blev først benyttet af den britiske videnskabsmand Sir Francis Galton i 1883, men var dog ikke en ny ting, da den bl.a. blev praktiseret af antikkens spartanere (i form af drabet på svagelige spædbørn, som altså ikke kun skete i filmen "300").

Målet med eugenikken var at forbedre den almene arvemasse, og som sådan ikke racistisk, men det bør bemærkes, at fx Galton ville forhindre pjalteproletarerne i at få børn (negativ eugenik), mens folk som borgerskabet og professorer skulle opmuntres til at få børn (positiv eugenik).

Ud over det bør det også bemærkes, at selvom eugenik i sig selv ikke er racistisk (og bør heller ikke diskriminere over sociale skel), så blev den automatisk kædet sammen med racistiske bevægelser, og blev fx brugt mod aboriginerne (hvis børn blev taget fra dem) af det britiske imperium, samt mod jøderne, sigøjnerne, slaverne m.fl., som blev forsøgt udryddet af Nazityskland.

For det kapitalistiske system er disse mennesker forbundet med udgifter uden indtægter, derfor passer de ikke ind, derfor skal man skaffe sig af med dem så hurtigt som muligt.

I begyndelsen af 1900-tallet begyndte flere og flere lande at indføre eugenikken som politisk program i form af tvangssterilisationer af fx mentalt retarderede personer, inklusive Danmark i 1929. Tvangssterilisationer i Danmark varede til 1967 og berørte ca. 11.000 danskere.

## Tvangssterilisationer og eugenik



11.000 unge danskere blev i årene 1929-1967 steriliseret, flere mod deres egen vilje.

Foto: børnehjem.dk

Ikke alle lande indførte dog eugenikken. Et af de lande var Sovjetunionen, som i overensstemmelse med marxismen-leninismen nægtede at gå ind på den (anti)utopiske tanke, at man kunne fremavle sig ud af alskens dårligdomme; i stedet skulle man ændre på de socio-økonomiske forhold. Desværre hører man sjældent om det her, da historier om Gulag og Stalins påståede masse-mord på over 20 mio. sovjetborgere sælger bedre, da det bidrager til at nedgøre den sovjetiske proletariske stat. Det skal her bemærkes, at det revisionistiske Tjekkosllovakiet i 70'erne efter sigende skulle have indført sterilisation af romakvinder.

Tiergartenstraße 4-programmet (T-4-programmet) var et nazitysk eugenisk program, der blev igangsat i september 1939, hvor fx de mentalt retarderede blev euthaniseret (medlidenhedsdræbt). Tvangssterilisationerne havde foregået siden 1933.

Men selvom eugenikken fik en negativ klang efter 1945, fortsatte mange lande med den, inklusive Danmark, som fortsatte i 22 år endnu.

### Karoline Olsen og spørgsmålet om erstatning

I 1948 blev den dengang 18 år gamle Karoline Olsen tvangssteriliseret, fordi hun blev karakteriseret som "lettere åndssvag" af lægerne.

Nu, 62 år senere, søger hun nu en undskyldning og erstatning.

Socialminister Benedikte Kiær har nægtet at give erstatning og/eller undskyldning, "da det jo var lovligt på det

tidspunkt". Gad vide, om man kan finde på en mere fej og ynkelig grund til det?

Nazitysklands eugenik-program samt fx Nürnberglovene [fed skrift med vilje] foregik inden for Nazitysklands loves rammer. De skulle måske heller ikke have en undskyldning og erstatning?

Spørgsmålet blev også debatteret i Folketinget i 1997, hvor den dengang "social"demokratiske regering stillede sig der, hvor Benedikte Kiær står nu.

Heldigvis ser det ud til, at et flertal er ved at danne sig i Folketinget, som vil gennemtvinge undskyldnings- og erstatningsprogrammet, som det bl.a. er set i Sverige.

DF er med i flertallet (det var nok også på tide, at de gjorde bare lidt nytte).

### Eugenikken i dag

Det eugeniske program forsætter den dag i dag, dog nu skjult i form af aborter af fx fostre med Downs syndrom.

Jeg er ikke modstander af den frie abort, og jeg kan udmærket forstå kvinder, der fx er blevet gravide efter voldtægter eller ved et uheld og ikke kan passe på et barn, eller hvis barnet har en medfødt defekt, der vil påføre det store lidelser, samt hvis moderens liv er i fare, hvis man ikke laver aborten. Men ved handicap som Downs syndrom, som man sagtens kan leve med i det moderne samfund, har jeg ikke andet en afsky tilovers for denne udryddelse af fostre, der ikke passer ind i drømmene om det perfekte barn, godt nær af det kapitalistiske samfund med al dets mærkevare og konkurrencementalitet, et system, hvor alt drejer sig om penge og kapital, hvor alting kan købes. Fostre med Downs syndrom og lign. er ikke andet end en dårlig vare, og som også oftest vil de være forbundet med store udgifter, hvis de bliver født.

Jeg vil dog ikke komme med en hård

### DEBAT

fordømmelse af de kvinder, der får foretaget abort, alene pga. at fostret fx har Downs syndrom, da problemet ligger i hele det kapitalistiske system.

Gennem en ændring af det socio-økonomiske system samt bedre oplysning vil man få de eugeniske aborter til at falde, og så må man håbe, at man kan forbedre seksualundervisningen eller lignende tiltag, så der ikke vil være så mange teenagepiger, der bliver gravide.

At forbyde eugeniske aborter bare sådan vil ikke være en god politik, da en del kvinder nok vil gå til alle mulige kvaksalvere, der vil bringe kvindens helbred eller endda liv i fare.

Af GHK, Glostrup



**Verdens ungdom samles til det 22. antiimperialistiske og antifascistiske ungdomstræf ved Ægæerhavet den 3. - 12. august**

### Praktisk info

Lejren koster 100 euro svarende til ca. 750 kr. Rejseudgifter er på egen regning, og flybilletter ligger på omkring 2500 tur-retur.

**For mere info på engelsk på nettet:**

[www.iaayouthcamp.com](http://www.iaayouthcamp.com)  
Tilmelding og spørgsmål til den danske gruppe: [dku@dku99.dk](mailto:dku@dku99.dk)

Man behøver selvfølgelig ikke være med i DKU for at deltage i denne lejr, eller rejse sammen med gruppen fra DKU.

## Hvorfor skal Danmark se sin fortid i øjnene?

De forlanger ikke en undskyldning. Ønsker blot en anerkendelse af den fortræd, Danmark gjorde i Afrika ved at fange mennesker og handle og udnytte dem til slaveri. At Danmark vedkender sig sin historie som slavestat.

Og en undskyldning får de da heller ikke, slavernes efterkommere, end ikke lidt eftertænksohed.

”Fortidens syndere er ikke vores ansvar,” lyder det fra Venstre-toppen og co. – og fortsætter, hvor de gamle slap, med forslaget: ”Indvandrere skal arbejde til den halve løn (halv mindsteløn) af, hvad danskerne får.”

Og i samme dage dumper et nyhedsbrev ind fra ministeriet for flygtninge og udvisninger:

”Ændring af praksis for overførsel af voksne asylansøgere til Grækenland.”

Overførsel? Vi har da vist glemt i ministeriet, at vi taler om mennesker og ikke en sæk kartofler?

Og læsning af artiklen viste, at der alligevel ikke var tale om en ændring af praksis, men at Danmark fortsat ville tvangstilbagesende asylansøgere til Grækenland. (Menneskerettighedsdomstolen satte nogle dage senere en



*De tdl. såkaldte Dansk-vestindiske øer: Jomfruøernes skadeserstatningsbevægelse i opråb til Danmark*

stopper for Danmarks og andre europæiske landes såkaldte overførsler).

Den sociale arvs onde cirkel kan brydes, også den danske stats onde cirkel. Men første skridt til at bryde den onde cirkel er at vedkende sig sin sociale arv.

Du kan hjælpe den danske stat til at tage det første skridt ved at tilmelde dig facebookgruppen.

Virgin Islands reparation movement.

Samtidig hjælper du slavernes efterkommere til at få helet sårene fra deres sociale arv skabt af Danmark.

**Mona, Frederik, Samir,  
Kuki og Danny**  
Borgere for Asyl

## Krigsforbryderen Fogh truer Vestens befolkninger

Den kriminelle Bush-klon, Fogh, som burde sidde i livsvarigt fængsel – hvad der ville være en mild dom – for sin medvirken i den FN-stridige krig mod Irak, der har kostet flere millioner irakere livet, truer nu Vestens befolkninger med, at hvis de ikke støtter NATO-soldaterne, så vil det få Taliban til at optrappe deres angreb.

Men uanset hvad den kriminelle Fogh mener, så fortsætter Taliban deres retfærdige frihedskamp for at befri Afghanistan fra NATO-terroristernes vold.

**Carsten Kofoed**  
Frit Afghanistan Blog

## Vil Enhedslisten forlænge krigen?

I oppositionen, bortset fra Socialdemokraterne, er der nu tilslutning til at udmelde en snarlig exit-dato for de danske soldater i Afghanistan. Baggrunden er den udsigtsløse krig, hvor Taliban, trods flere og flere besættelsestropper, vedvarende styrkes med stigende støtte fra civilbefolkningen, som Taliban både kulturelt og religiøst er rodfæstet i.

Enhedslisten har meldt ud, at militær tilbagetrækning skal være et løfte fra rød blok op til næste valg, og at den militære indsats skal afløses af massiv udviklingsbistand og fredsbevarende tropper.

To spørgsmål trænger sig på.

For det første: Er militær tilbagetrækning et krav for at støtte en eventuel kommende S-SF-regering?

For det andet: Hvordan vil Enhedslisten undgå at forlænge krigen, når den forventelige sejrherre, Taliban, klart har præciseret, at såkaldte fredsbevarende tropper, med eller uden FN-mandat, vil blive betragtet som nye besættelsestropper, der vil blive bekæmpet som sådan?

**Frank Johannesen**

## Krisehjælp

**eller økonomisk statsstøtte ydes banker uden garanti – hvis deres eksistens er bragt i fare af uansvarlige elementer i de ledende cirklers spekulative økonomiske fejlslag.**

**De er straffri - mens lønmodtagere og folk med mindre opsparing måbende overværer processen - deres eksistensgrundlag er i yderste fare, - men i situationen må de i fællesskab og al beskedenheds indestångte vrede ty til sangen:  
- Sådan er kapitalismen**

**N.B.**

## De ved hvad du gjorde sidste sommer

Kan du huske hvem du snakkede med for 7 måneder siden? Og hvor du var? Nej vel. Men frygt ikke, for det ved teleselskaberne.

Ved et mobil-opkald bliver det registreret hvem der snakker, hvornår, hvor længe og hvilke mobilmaster opkaldet går gennem. Lignende data bliver gemt for sms-beskeder, emails og hjemmesidede besøg. På et år bliver det til godt 450 milliarder registreringer af vores kommunikation.

Den ret omfattende registrering bunder i logningsbekendtgørelsen, der var en del af "Terrorpakke I", vedtaget i juni 2002. Bekendtgørelsen trådte i kraft i slutningen af 2007 og er den danske implementering af EUs logningsdirektiv. Bekendtgørelsen og direktivet er stort set enslydende, men direktivet er minimumskrav, og på et par områder går de danske regler udover minimum. Bl.a. ved at kravet til lagringsperioden i Danmark er et år, hvor rammen i direktivet er fra 6 måneder til 2 år.

Da logningsbekendtgørelsen i sin tid blev vedtaget, blev der skrevet en revisionsdato ind. Begrundelsen var at logningen var en nyskabelse, og man mente det ville være hensigtsmæssigt at evaluere efter en årrække. Evalueringen skulle gennemføres i folketingsåret 2009-2010, det der lige er slut, men i februar kom der et forslag om at droppe revisionen.

Baggrunden for forslaget var at justitsministeriet har indhentet svar fra Rigsadvokaten, Rigspolitiet og Politiets Efterretningstjeneste, der alle er enige om at registrene har spillet en vigtig rolle i efterforskning og retsforfølgning af alt fra hjemmerøverier til terror. De er også enige om at længere lagringstid og logning af flere typer data er vigtige værktøjer.

Forslaget mødte stor modstand fra bl.a. tele-selskaberne og revisionen er nu udskudt til 2011-2012 i stedet for at blive droppet. Logningsdirektivet skal evalueres i EU i september i år, og evt. ændringer dér skal overføres til den danske bekendtgørelse.

Logningsbekendtgørelsen er blevet en af sommerens historier. Både CEPOS

og Information kritiserer logningsbekendtgørelsen for at krænke borgernes rettigheder og privatlivets fred.

I båndsløjfen på DR-UPDATE blev kritikken mødt med forståelse fra Venstres IT-Ordfører, Michael Aastrup Jensen, der forklarede, at "helt tilbage i 2007 var det også et meget stort diskussions emne i Venstres folketingsgruppe, om hvorvidt vi egentlig skulle gå med til det her". Han understregede at "det der overtrumfede det hele, det var at det var et EU-direktiv som vi følte os nødsaget til selvfølgelig at implementere."

Den sidste pointe går igen i bemærkningerne til lovforslaget om at droppe revisionen af logningsbekendtgørelsen.

"Overvejelser om eventuelle ændringer af retsplejelovens § 786, stk. 4, må således ske i lyset af logningsdirektivet, der bl.a. fastsætter, at visse oplysninger om teletrafik skal registreres og opbevares i en vis periode."

Der kan ikke være tvivl om hvor kravet om logning kommer fra, og hvor eventuelle ændringer også vil komme fra. Så medmindre EU-Kommisionen skrotter logningsdirektivet eller skriver det helt om kommer der kun kosmetiske ændringer - vores færden på nettet, vores telefonsamtaler og vores emails vil også fremover blive logget.

Overvågning og registrering tjener flere formål og har flere effekter. En af de vigtigste ekstra-effekter af overvågning er adfærdsændringer. Der er en tendens til, at folk forsøger at tilpasse deres adfærd til hvad de tror overvågningen opfatter som ikke-mistænkeligt, som normalt. På det personlige plan har vi behov for at kunne tænke, tale og handle frit - uden frygt for hvordan vores handlinger og ytringer bliver opfattet af dem bag kameraet.

Udover efterforskning af 'almindelig' kriminalitet er registre og overvågning et vigtigt værktøj til at kontrollere den politiske modstand mod det bestående samfund - altså modstandere af kapitalismen. Den store og tunge rapport fra PET-Kommisionen kom med et par afsløringer, bl.a. at PET plantede historier i pressen, for at miskreditere en fredskonference og stemple den som Sovjet-propaganda. Interneringen af kommunister under 2. verdenskrig er et

velkendt eksempel på, hvordan mange års registreringer af kommunister og folk i deres omgangskreds blev brugt i en krisesituation - det kostede mange livet.

Ligesom med lømmelpakken er alle politikernes 'velmente' bekymringer og løfter om at beskytte de personlige frihedsrettigheder ikke meget værd, når det kommer til stykket. Et register over alle danskeres (og EU-borgeres) elektroniske kommunikation er simpelthen for værdifuldt til at blive skrottet af hensyn til menneskerettigheder.

En interessant 'detalje' er at tele-selskaberne også er underlagt bogføringsloven, der kræver at selskaberne for de sidste 5 år kan dokumentere, at de beløb kunderne faktureres er korrekte. Det betyder at stort set de samme data der bliver gemt 1 år pga. logningsbekendtgørelsen bliver gemt 5 år pga. bogføringsloven! *sno-*

### OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Torsdag i ulige uger 15-19

og efter aftale



### Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

### Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

# Støt Bradley Manning, whistleblower

Mens de lækkede Afghanistan-dokumenter fra Pentagon på Wikileaks går kloden rundt og forårsager stor opstandelse, sidder en 22-årig amerikansk soldat siden den 26. maj fængslet på militærbasen Camp Arifjan i Kuwait. Den 6. juli blev han anklaget for 'ved 12 tilfælde at have overført klassificeret materiale til sin personlige computer og derefter overdraget det til en uautoriseret kilde'.

Det hemmelige materiale omfattede bl.a. en video med et amerikansk flyangreb, og den 'uautoriserede kilde' var Wikileaks.

Videoen tiltrak sig straks international opmærksomhed, fordi den viste et angreb fra en Apache-kamphelikopter i juli 2007 i et boligkvarter i den irakiske hovedstad Bagdad i Irak, der dræbte 12 (måske 15) civile. Blandt de dræbte var to fotografer fra nyhedsbureauet Reuters. Den ene af dem, Namir Noor-Eldeen, blev dræbt ved den første salve, mens den anden, Saeed Cmagh, overlevede denne, men blev dræbt af en senere salve fra helikopteren, mens han lå på fortovet. En militær undersøgelse erklærede, at helikopterbesætningen ved en fejltagelse antog fotografernes udstyr for at være våben.

Wikileaks fortalte, at videoen stadig var hemmeligstempelt, og at den 'klart viser det uprovokerede drab på en såret Reuters-ansat og folk, som søgte at komme ham til undsætning'.

Tilsyneladende var whistlebloweren bag afsløringen af det amerikanske militærs mord på civile Bradley Manning fra Potomac i Maryland, som har været udstationeret i Irak siden november 2009. Hvis han bliver dømt ved en militærdomstol, risikerer han op til 52 års fængsel, afsked i unåde, fratagelse af militære hædersbeviser samt en stribe bøder af uspecificeret størrelse.

Mannings sag sammenlignes med Daniel Ellsbergs læk af fortrolige Pentagon-dokumenter i 1971 under Vietnam-krigen, som var med til at skabe en massiv opinion mod krigen. Den nu 79-årige Ellsberg siger:

*"[Manning] er den første person i 39 år, som har gjort noget, der kan sammenlignes med det, jeg gjorde – og*



*Den 22 årige Bradley Manning, mens han stadig var en glad amerikansk soldat*

*faktisk bedre end hvad jeg gjorde, fordi materialet er helt aktuelt."*

International Action Center indledte efter Mannings fængsling en støttekampagne. Først efter 100.000 mails til Det Hvide Hus begyndte de store medier at tage sagen op.

IAC erklærer, at det er nu, hvor læka-

gerne gennembryder propagandaslotet, at krigen i Irak og Afghanistan skal bringes til afslutning.

Støttekampagnen for Bradley Manning fortsætter, og man kan underskrive her:

[www.iacenter.org/iraq/freebradley-manning/](http://www.iacenter.org/iraq/freebradley-manning/)



## Verden ifølge Latuff



*Skab én, to, mange flotiljer*